

பாரதிதாசன் கவிதைகள்

(முதல் தொகுதி)

வெளிவந்த ஆண்டு

1938

(முன்னர் தனி நூல்களாகவும், சில தொகுதிகளில் இடம் பெற்றவையாகவும் வெளிவந்த பாடல்கள் இத் தொகுப்பில் இணைக்கப்பட்டு வெளிவந்தன. இத் தொகுப்பு நூலின் முற்பகுதியில் அந்தப் பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளமையால் அவை தவிர மற்ற பாடல்கள் இங்கு தரப்பட்டுள்ளன.)

பாரதிதாசன் கவிதைகள்

வீரத்தாய்

காட்சி 1

[மணிபுரி மாளிகையில் ஓர் தனி இடம். சேனாபதி காங்கேயனும் மந்திரியும் பேசுகின்றனர்.]

சேனாபதி :

மன்னன் மதுவினில் ஆழ்ந்து கிடக்கின்றான்!
மின்னல்நேர் சிற்றிடை ராணி விஜயா
நமக்கும் தெரியாமல் எவ்விடமோ சென்றாள்.
அமைப்பறும் இந்த மணிபுரி ஆட்சி
எனக்கன்றோ! அன்றியும் என்னரும் நண்ப!
உனக்கே அமைச்சுப் பதவி உதவுவேன்!

மந்திரி :

ஒன்றுகேள் சேனைத் தலைவ! பகைப்புலம்
இன்றில்லை; ஆயினும் நாளை முளைக்கும்,
அரசியோ வீரம், உறுதி அமைந்தாள்!
தரையினர் மெச்சும் சர்வ கலையினள்!

சேனாபதி :

அஞ்சுதல் வேண்டாம் அவனொரு பெண்தானே!

மந்திரி :

நெஞ்சில்நான் பெண்ணை எளிதாய் நினைக்கிலேன்.

சேனாபதி :

ஆடை, அணிகலன் ஆசைக்கு வாசமலர்
தேடுவதும், ஆடவர்க்குச் சேவித் திருப்பதுவும்,
அஞ்சுவதும் நாணுவதும் ஆமையைப்போல் வாழுவதும்
கெஞ்சுவது மாகக் கிடக்கும் மகளிர்குலம்,
மானிடர் கூட்டத்தில் வலிவற்ற ஓர்பகுதி!
ஆனமற் றோர்ப்பகுதி ஆண்மை எனப் புகல்வேன்!
எவ்வாறா னாலும்கேள்! சேனையெலாம் என்னிடத்தில்!
செய்வார்யார் நம்மிடத்தில் சேட்டை? இதையோகி!

மந்திரி :

(சிரித்துச் சொல்வான்)

மானுஷிகம் மேல்என்பார், வன்மை உடையதென்பார்
ஆன அதனை அளித்ததெது? மீனக்
கடைக்கண்ணால் இந்தச் கடலுலகம் தன்னை
நடக்கும்வகை செய்வதெது? நல்லதொரு சக்தி
வடிவமெது? மாமகளிர் கூட்டமன்றோ? உன்சொற்
கொடிது! குறையுடைத்து! மேலும் அது கிடக்க;
மன்னன் இளமைந்தன் எட்டு வயதுடையான்,
இன்னும் சிலநாளில் ஆட்சி எனக்கென்பான்.

சேனாபதி :

கல்வியின்றி யாதோர் கலையின்றி, வாழ்வளிக்கும்
நல்லொழுக்க மின்றியே நானவனை ஊர்ப்புறத்தில்
வைத்துள்ளேன்; அன்னோன் நடைப்பிணம்போல்
வாழ்கின்றான்.
இத்தனைநாள் இந்த இரகசியம் நியறியாய்!

மந்திரி :

ஆமாமாம் கல்வியிலான் ஆவி யிலாதவனே!
சாமார்த்திய சாலி தந்திரத்தில் தேர்ந்தவன் நீ!
உன் எண்ணம் என்னசொல்? நான் உனக் கொத்திருப்பேன்!
முன்னால் செயப்போவ தென்ன மொழிந்துவிடு!

சேனாபதி:

ராசாங்க பொக்கிஷத்தை நாம் திறக்க வேண்டும்; பின்
தேசத்தின் மன்னனைச் சீர்மகுடம் நான் புனைந்தே
ஆட்சிசெய வேண்டும்என் ஆசையிது! காலத்தை
நீட்சிசெய வேண்டாம்; விரைவில் நிகழ்விப்பாய்!

மந்திரி:

பொக்கிஷத்தை யார்திறப்பார்? பூட்டின் அமைப்பை அதன்
மிக்க வலிமைதனைக் கண்டோர் வியக்கின்றார்.
தண்டோராப் போட்டுச் சகலர்க்கும் சொல்லிடுவோம்.
அண்டிவந்துதாம் திறப்பார்க்காயிரநூ பாய்கொடுப்போம்.

சேனாபதி:

தேவிலை! நீ சொன்னதுபோல் செய்துவிடு சீக்கிரத்தில்
ஆவி அடைந்தபயன் ஆட்சிநான் கொள்வதப்பா!

காட்சி 2

[சேனாபதி அரச குமாரனாகிய சுதர்மனை முடனாக்கி
வைக்கக் கருதிக் காடுசேர்ந்த ஓர் சிற்றூரில் கல்வி
யில்லாத காளிமுத்து வசத்தில் விட்டு வைத்திருக்
கிறான். கிழவர் ஒருவர் காளிமுத்தை நண்பனாக்கிக்
கொண்டு உடன் வசிக்கிறார்.]

காளிமுத்து :

என்னா கெழுவா? பொடியனெங்கே? இங்கேவா!
கன்னா பின்னா இண்ணு கத்துறியே என்னாது?
மாடுவுளை மேய்க்கவுடு! மாந்தோப்பில் ஆடவுடு!
காடுவுளே சுத்தவிடு! கல்விசொல்லித் தாராதே!

கிழவர் :

மாட்டினொடும் ஆட்டினொடும் மன்னன் குமாரனையும்
கூட்டிப்போய் வந்திடுவேன்; குற்றமொன்றும் நான்
புரியேன்!

மன்னன் மகனுக்குக் கல்வியோ நல்லறிவோ
ஒன்றும் வராமே உன் உத்தரவுப் போல் நடப்பேன்

காளிமுத்து :

ஆனாநீ போய்வா, அழைச்சிப்போ பையனையும்
ஓநாயில் லாதஇடம் ஓட்டு!

காட்சி 3

[கிழவர் ஓர் தனியிடத்தில் சுதர்மனுக்கு வில்வித்தை கற்றுக்
கொடுக்கிறார்.]

கிழவர் :

விற்கோலை இடக்கரத்தால் தூக்கி, நாணை
விரைந்தேற்றித், தெறிந்துப்பார்! தூணீ ரத்தில்,
பற்பலவாம் சரங்களிலே ஒன்றை வாங்கிப்
பழுதின்றிக் குறிபார்த்து. லட்சியத்தைப்
பற்றிவிடு! மற்றொன்று, மேலும் ஒன்று
படபடெனச் சரமாரி மொழி! சுதர்மா
நிற்கையில்நீ நிமிர்ந்து நிற்பாய் குன்றத் தைப்போல்!
நெளியாதே! லாகவத்தில் தேர்ச்சி கொள் நீ!

சுதர்மன் :

கற்போர்கள் வியக்கும்வகை இந்நாள் மட்டும்
கதியற்றுக் கிடந்திட்ட அடியேனுக்கு
மற்போரும், விற்பாரும், வாளின் போரும்,
வளர்கலைகள் பலப்பலவும் சொல்லித் தந்தீர்!
நற்போத காசிரியப் பெரியீர், இங்கு
நானுமக்குச் செய்யும்கைம்மா நொன்றும் காணேன்!
அற்புதமாம்! தங்களை நான் இன்னா ரென்றே
அறிந்ததில்லை; நீரும் அதை விளக்க வில்லை.

கிழவர் :

இன்னாரென் றென்னை நீ அறிந்து கொள்ள
இச்சையுற வேண்டாங்காண் சுதர்மா. என்னைப்

பின்னாளில் அறிந்திடுவாய்! நீறு பூத்த
பெருங்கனல்போல் பொறுத்திருப்பாய்; உன் பகைவன்
என்பகைவன்; உன்னாசை என்றன் ஆசை!
இஃதொன்றே நானுனக்குச் சொல்லும் வார்த்தை
மின்னாத வானம்இனி மின்னும்! அன்பு
வேறிகாட்டத் தக்கநாள் தூர மில்லை!

காட்சி 4

[சுதர்மனும் கிழவரும் இருக்குமிடத்தில் தண்டோ
ராச் சத்தம் கேட்கிறது.]

தண்டோராக்காரன் :

அரசாங்க பொக்கிஷத்தைத் திறப்பா ருண்டா?
ஆயிரரூபாய் பரிசாய்ப் பெறலாங் கண்டீர்!
வரவிருப்பம் உடையவர்கள் வருக! தீம்! தீம்!
மன்னர்இடும் ஆணையிது தீம்தீம் தீம்தீம்!

கிழவர் :

சரிஇதுதான் நற்சமயம்! நான்போய் அந்தத்
தருக்குடைய சேனாதிபதியைக் காண்பேன்
வரும்வரைக்கும் பத்திரமாய் இரு! நான் சென்று
வருகிறேன் வெற்றிநாள் வந்த தப்பா!

காட்சி 5

[மந்திரியின் முன்னிலையில் கிழவர் அரசாங்க
பொக்கிஷத்தைத் திறந்தார். மந்திரி கிழவரைக்
கூட்டிக் கொண்டு சேனாபதியிடம் வந்தார்.]

மந்திரி :

தள்ளாத கிழவரிவர் பொக்கி ஷத்தின்
தாழ்தன்னைச் சிரமமின்றித் திறந்து விட்டார்!

சேனாபதி :

கொள்ளாத ஆச்சரியம்! பரிசு தன்னைக்
கொடுத்து விடு! கொடுத்து விடு! சீக்கி ரத்தில்!

மந்திரி :

விள்ளுதல்கேள்! இப்பெரியார் நமக்கு வேண்டும்.
வேலையிலே அமைத்துவிடு ராசாங்கத்தில்;

சேனாபதி :

உள்ளதுநீ சொன்னபடி செய்க (கிழவரை நோக்கி) ஐயா,
ஊர்தோறும் அலையாதீர்! இங்கிருப்பீர்!

கிழவர் :

அரண்மனையில் எவ்விடத்தும் சஞ்ச ரிக்க
அனுமதிப்பீர்! என்னால் இவ் வரசாங்கத்தில்
விரைவில்பல ரகசியங்கள் வெளியாம்! என்று
விளங்குகின்ற தென்கருத்தில்! சொல்லி விட்டேன்.

சேனாபதி :

பெரியாரே, அவ்வாறே! அட்டி யில்லை.

மந்திரி :

பேதமில்லை, இன்றுமுதல் நீரு மிந்த
அரசபிர தானியரில் ஒருவர் ஆனீர்
அறிவுபெற்ற படியாலே எல்லாம் பெற்றீர்!

காட்சி 6

[சேனாபதி காங்கேயன், தானே மணிபுரி அரச
னென்று நாளைக்கு மகுடாபிஷேகம் செய்துகொள்ளப்
போகின்றான். வெளிநாட்டரசர்களும் வருகின்ற
நேரம். மந்திரி நாட்டின் நிலைமையைச் சேனாபதிக்குத் தெரிவிக்கிறான்.]

மந்திரி :

மணிபுரி மக்கள்பால் மகிழ்ச்சி யில்லை!
அணிகலன் பூண்கிலர் அரிவை மார்கள்!
பாடகர் பாடிலர்! பதுமம் போன்ற
ஆடவர் முகங்கள் அழகு குன்றின!
வீதியில் தோரணம் விளங்க வில்லை!
சோதி குறைந்தன, தொல்நகர் வீடுகள்!
அரச குலத்தோர் அகம் கொதித்தனர்!
முரசம் எங்கும் முழங்குதல் இல்லை!

சேனாபதி :

எனக்குப் பட்டம் என்றதும், மக்கள்
மனத்தில் இந்த வருத்தம் நேர்ந்ததா?
அராஜகம் ஒன்றும் அணுகா வண்ணம்
இராஜக சேவகர் ஏற்றது செய்க!
வெள்ளி நாட்டு வேந்தன் வரவை!
வள்ளி நாட்டு மகிபன் வரவை,

கொன்றை நாட்டு கோமான் வரவைக்
குன்ற நாட்டுக் கொற்றவன் வரவை
ஏற்றுப சரித்தும் இருக்கை தந்தும்
போற்றியும் புகழ்ந்தும் புதுமலர் சூட்டியும்
தீதற நாளைநான் திருமுடி புனைய
ஆதர வளிக்க! அனைத்தும் புரிக!

மந்திரி :

ஆரவாரம்! அதுகேட் டாயா?
பாராள் வேந்தர் பலரும் வரும்ஒலி!

சேனாபதி :

விகிதம் கண்ட மன்னர்
சகலரும் வருகிறார் சகலமும் புரிகநீ!

காட்சி 7

[அயல்நாட்டு வேந்தர்கள் வந்தார்கள்; சேனாபதி
அவர்களை வரவேற்றுத் தனது மகுடாபிஷேகத்தை
ஆதரிக்க வேண்டுகிறான்.]

சேனாபதி :

மணிபுரியின் வேந்தனார் மதுவை யுண்டு
மனங்கெட்டுப் போய்விட்டார். விஜய ராணி
தணியாத காமத்தால் வெளியே சென்றாள்.
தனியிருந்த இளங்கோமான் சுதர்மன் என்பான்,
அணியாத அணியில்லை! அழுதே உண்பான்;
அருமையுடன் வளர்த்துவந்தும் கல்வி யில்லை.
பிணிபோல அன்னவன்பால் தீயொ முக்கம்
பெருகினதால் நாட்டினரும் அமைச்சர் யாரும்
என்னைமுடி சூடுகென்றார். உங்கட் கெல்லாம்
ஏடெழுதி னேன்நீரும் விஜயம் செய்தீர்;
சென்னியினால் வணங்குகின்றேன். மகுடம் பூணச்
செய்தென்னை ஆதரிக்க வேண்டுகின்றேன்
மன்னாதி மன்னர்களே, என்விண் ணப்பம்!
மணிமுடியை நான் புனைந்தால் உம்மை மீறேன்;
எந்நாளும் செய்நன்றி மறவேன் கண்டீர்!
என்னாட்சி நல்லாட்சி யாயி ருக்கும்!

வெள்ளிநாட்டு வேந்தன் :

[கோபத்தோடு கூறுகிறான்]

காங்கேய சேனாதி பதியே நீர்ஓர்
கதைசொல்லி முடித்துவிட்டீர்; யாமும் கேட்டோம்
தாங்காத வருத்தத்தால் விஜய ராணி

தனியாக எமக்கெல்லாம் எழுதி யுள்ள
 தீங்கற்ற சேதியினைச் சொல்வோம், கேளும்!
 திருமுடியை நீர்கவர, அரச ருக்குப்
 பாங்கனைப்போல் உடனிருந்தே மதுப்ப முக்கம்
 பண்ணிவைத்தீர்! அதிகாரம் அபகரித்தீர்.
 மானத்தைக் காப்பதற்கே ராணி யாரும்
 மறைவாக வசிக்கின்றார்! அறிந்து கொள்ளும்!
 கானகம்நேர் நகர்ப்புறத்தில் ராஜ புத்ரன்
 கல்வியின்றி உணவின்றி ஒழுக்க மின்றி
 ஊனுருகி ஒழியட்டும் எனவி டுத்தீர்.
 உம்எண்ணம் இருந்தபடி என்னே! என்னே!
 ஆனாலும் அப்பிள்ளை சுதர்மன் என்போன்
 ஆயகலை வல்லவனாய் விளங்குகின்றான்.

வள்ளிநாட்டு மன்னன் :

[இடை மறுத்து உரைக்கின்றான்.]
 சுதர்மனை நாம் கண்ணால் பார்க்க வேண்டும்,
 சொந்தநாட் டார்எண்ணம் அறியவேண்டும்.
 இதம் அகிதம் தெரியாமல் உம்மை நாங்கள்
 எள்ளளவும் ஆதரிக்க மாட்டோம் கண்டீர்!

கொன்றைநாட்டுக் கோமான் :

[கோபத்தோடு கூறுகிறான்]

சதிபுரிந்த துண்மையெனில் நண்பரே, நீர்
 சகிக்கமுடி யாததுயர் அடைய நேரும்.

குன்றநாட்டுக் கொற்றவன் :

(இடியென இயம்புவான்.)

அதிவிரைவில் நீர்நிரப ராதி என்ப
 தத்தனையும் எண்பிக்க வேண்டும் சொன்னோம்!

சேனாபதி :

(பயந்து ஈனகரத்தோடு)

அவ்விதமே யாகட்டும் ஐயன்மீர்! போசனத்தைச்
 செவ்வையுற நீர்முடிப்பீர் சென்று.

காட்சி 8

[சேனாபதி மந்திரியிடம் தனது ஆசாபங்கத்
 தைத் தெரிவித்து வருந்துவான்.]

சேனாபதி :

வரைமட்டும் ஓங்கி வளர்ந்தஎன் ஆசை
 தரைமட்டம் ஆயினதா? அந்தோ! தனிமையிலே

ராணி விஜயா நடத்திவைத்த சூழ்ச்சிதனைக்
காண இதயம் கலக்கம் அடைந்திடுதே!
வேந்தன் மகனுக்கு வித்தையெல்லாம் வந்தனவாம்
ஆந்தை அலறும் அடவிசூழ் சிற்றூரில்
போதித்த தார்? இதனைப் போயறிவோம் வாவாவா!!
வாதிக்கு தென்றன் மனம்.

மந்திரி :

பொக்கிஷந் திறந்த அந்தப் புலனுறு பெரியார் எங்கே?
அக்கிழ வர்பால்இந்த அசந்தர்ப்பம் சொல்லிக் காட்டி
இக்கணம் மகுடம்பூண ஏற்றதோர் சூழ்ச்சி கேட்போம்;
தக்கநல் லறிஞரின் றித் தரணியும் நடவா தன்றோ!
[கிழவர் காணப்படாத தறிந்து மந்திரி வருந்துவான்.]
திருவிலார் இவர்என் றெண்ணித் தீங்கினை

எண்ணி, அந்தப்
பெரியாரும் நம்மைவிட்டுப் பிரிந்தனர் போலும்! நண்பா!
அரிவையர் கூட்ட மெல்லாம் அறிவிலாக்கூட்டம் என்பாய்,
புரிவரோ விஜயராணி புரிந்திச் செயல்கள் மற்றோர்!

சேனாபதி :

இன்னலெலாம் நேர்க! இனியஞ்சப் போவதில்லை
மன்னன்மகனைப் பார்ப்போம் வா!

காட்சி 9

[கிழவர் கதர்மனுக்கு வாட்போர் கற்பிக்கிறார்.
இதனை ஒரு புறமிருந்து சேனாபதியும் மந்திரியும்
கவனிக்கிறார்கள்.]

சேனாபதி :

தாழ்த்திறந்த அக்கிழவன் ராச தனயனுக்குப்
பாழ்த்திறந்து நெஞ்சத்தில் பல்கலையும் சேர்க்கின்றான்.
வஞ்சக் கிழவனிலவன் என்னருமை வாழ்க்கையிலே
நஞ்சைக் கலப்பதற்கு தம்மைஅன்று நண்ணினான்.
வாளேந்திப் போர் செய்யும் மார்க்கத்தைக்காட்டுகின்றான்.
தோளின் துரிதத்தைக் கண்டாயோ என்னண்பா!

[சேனாபதி கோபத்தோடு கதர்மனை அணுகிக்
கூறுவான்.]

ஏடா சுதர்மா! இவன்யார் நரைக்கிழவன்?
கேட்கமும் சுத்தியும்ஏன்? கெட்டொழியத் தக்கவனே!

கதர்மன் :

என்னாட்டை நான் ஆள ஏற்ற கலையுதவும்
தென்னாட்டுத் தீரர்; செழுந்தமிழர்; ஆசிரியர்!

சேனாபதி :

உன்னாட்டை நீ ஆள ஒண்ணுமோ சொல்லடா!

கதர்மன் :

என்னாட்டை நான் ஆள்வேன்! எள்ளளவும் ஐயமில்லை!

[சேனாபதி உடனே தன் வாளையுருவிச் சுதர்மன்
மேல் ஓங்கியபடி கூறுவான்.]

உன்னாடு சாக்காடே! ஓடி மறைவாய்! பார்!
மின்னுகின்ற வாள் இதுதான்! வீச்சும் இதுவே!

[கிழவர் கணத்தில், சேனாபதி ஓங்கிய வாளைத்
தமது வாளினால் துண்டித்துக் கூறுவார்:]

உருவியவாள் எங்கே? உனதுடல்மேல் என்வாள்
வருகுதுபார், மானங்கொள்! இன்றேல் புறங்காட்டு!

[என வாளை லாகவத்தோடு ஓங்கவே, சேனாபதி
தன்னைக் காத்துக்கொள்ள முடியாமலும், சாகத்
துணியாமலும் புறங்காட்டி ஓடுகிறான். கிழவரும்
சுதர்மனும் சபையை நோக்கி ஓடும் சேனாபதி
யைத் துரத்திக்கொண்டு ஓடி வருகிறார்கள்.]

காட்சி 10

[கூடியுள்ள அயல்நாட்டு வேந்தர்களிடம் சேனா
பதி ஓடிவந்து சேர்ந்தான். அவனைத் தொடர்ந்து கிழ
வரும் சுதர்மனும் உருவிய சுத்தியுடன் வந்து சேர்
கிறார்கள்.]

வெள்ளிநாட்டு வேந்தன் :

ஆடுகின்ற நெஞ்சும், அழுங்கண்ணு மாகநீ
ஓடிவரக் காசணமென் உற்ற சபை நடுவில்?
சேனா பதியே, தெரிவிப்பாய் நன்றாக!

[சேனாபதி ஒருபுறம் உட்கார்தல்.]

மாணைத் துரத்திவந்த வாளரிபோல் வந்து
குறித்தெடுத்துப் பார்க்கின்றீர்; நீவிர்யார் கூறும்?

[என்று பெரியவரை நோக்கிக் கூறிப் பின் அயல்
நின்ற சுதர்மனை நோக்கிக் கூறுவான்.]

பறித்தெடுத்த தாமரைப்பூம் பார்வையிலே வீரம்
பெருக்கெடுக்க நிற்கின்றாய் பிள்ளையே, நீயார்?

கிழுவர் :

இருக்கின்ற வேந்தர்களே, என்வார்த்தை கேட்டிருவீர்!
மன்னர் குடிக்கும் வழக்கத்தைச் செய்துவைத்தும்,
என்னை வசப்படுத்த ஏற்பாடு செய்வித்தும்,
செல்வனையும் தன்னிடத்தே சேர்த்துப் பழிவாங்கக்
கல்வி தராமல் கடுங்காட்டில் சேர்ப்பித்தும்
பட்டாபிஷேகமனப் பால்குடித்தான் காங்கேயன்!
தொட்டவாள் துண்டித்தேன் தோள்திருப்பி இங்குவந்தான்

[தான் கட்டியிருந்த பொய்த்தாடி முதலியவை
களைக் களைகிறான். கிழவராய் நடித்த வியஜராணி.]

தாடியும்பொய்! என்றன் தலைப்பாகை யும்பொய்யே!
கூடியுள்ள அங்கியும்பொய்! கொண்ட முதுமையும்பொய்!
'நான்விஜய ராணி—நகைக்கப் புவியினிலே
ஊனெடுத்த காங்கேயன் ஒன்றும் உணர்கிலன்.
கோழியும்தன் குஞ்சுதனைக் கொல்லவரும் வான்பருந்தைச்
சூழ்ந்தெதிர்க்க அஞ்சாத தொல்புவியில். ஆடவரைப்
பெற்றெடுத்த தாய்க்குலத்தைப், பெண்குலத்தைத்
துஷ்டருக்குப்
புற்றெடுத்த நச்சரவைப் புல்லெனவே எண்ணிவிட்டான்!'

வெள்ளி நாட்டரசன் :

[ஆச்சரியத்தோடு கூறுவான்,]

நீரன்றோ அன்னையார்! நீரன்றோ வீரியார்!
ஆர்எதிர்ப்பார் அன்னையார் அன்பு வெறிதன்னை!

வள்ளிநாட்டு மகிபன் :

ஆவி சுமந்துபெற்ற அன்பர்உயிர் காப்பதற்குக்
கோவித்த தாயினெதிர், கொல்படைதான் என்செய்யும்?

கொன்றைநாட்டுக் கோமான் :

அன்னையும் ஆசானும் ஆருயிரைக் காப்பானும்
என்னும் படிஅமைந்தீர்! இப்படியே பெண்ணுலகம்
ஆகுநாள் எந்நாளோ? அந்நாளே துன்பமெலாம்
போகுநாள், இன்பப் புதியநாள் என்றுரைப்பேன்!
அன்னையெனும் தத்துவத்தை அம்புவிக்குக் காட்டவந்த
மின்னே, விளக்கே, விரிநிலவே வாழ்த்துகின்றேன்!

குன்றநாட்டுக் கொற்றவன் :

உங்கள் விருப்பம் உரைப்பீர்கள் இவ்வினைய
சிங்கத்திற் கின்றே திருமகுடம் சூட்டிடலாம்!
தீங்கு புரிந்த, சிறுசெயல்கள் மேற்கொண்ட
காங்கேயனுக்கும் கடுந்தண் டனையிடலாம்!

ராணி :

கண்மணியே! உன்றன் கருத்தென்ன நீயேசொல்!

சுதர்மன்

எண்ணம் உரைக்கின்றேன்! என் உதவி வேந்தர்களே,
இந்த மணிபுரிதான் இங்குள்ள மக்களுக்குச்
சொந்த உடைமை! சுதந்தரர்கள் எல்லாரும்!
ஆதலினால் இந்த அழகு மணிபுரியை
ஓதும் குடியரசுக் குட்படுத்த வேண்டுகின்றேன்!
அக்கிரமம் சூழ்ச்சி அதிகாரப் பேராசை
கொக்கரிக்கக் கண்ட குடிகள் இதயந்தான்
மானம் உணர்ந்து, வளர்ந்து, எழுச்சியுற்றுக்
காணப் புலிபோல் கடும்பகைவர் மேற்பாயும்!
ஆதலினால் காங்கேயன் அக்ரமமும் நன்றென் பேன்;
திதொன்றும் செய்யாதீர் சேனா பதிதனக்கே!

மன்னர்கள் :

அவ்வாறே ஆகட்டும் அப்பனே ஒப்பில்லாய்!
தீசுவனே அன்புத் திருநாடு வாழியவே!
சேய்த்தன்மை காட்டவந்த செம்மால்! செழியன்புத்
தாய்த்தன்மை தந்த தமிழரசி வாழியவே!

சுதர்மன் :

எல்லார்க்கும் தேசம், எல்லார்க்கும் உடைமைஎலாம்
எல்லார்க்கும் எல்லா உரிமைகளும் ஆகுகவே!
எல்லார்க்கும் கல்வி சுகாதாரம் வாய்ந்திடுக!
எல்லார்க்கும் நல்ல இதயம் பொருந்திடுக!
வல்லார்க்கும் மற்றுள்ள செல்வர்க்கும் நாட்டுடைமை
வாய்க்கரிசி என்னும் மனப்பான்மை போயொழிக;
வில்லார்க்கும் நல்ல நுதல்மாதர் எல்லார்க்கும்
விடுதலையாம் என்றே மணிமுரசம் ஆர்ப்பீரே!

இயற்கை

மயில்

அழகிய மயிலே ! அழகிய மயிலே
அஞ்சுகம் கொஞ்ச, அழுத கீதம்
கருங்குயி லிருந்து விருந்து செய்யக்,
கடிமலர் வண்டுகள் நெடிது பாடத்,
தென்றல் உலவச், சிலிர்க்கும் சோலையில்
அடியெடுத்த தூன்றி அங்கம் புளகித்
தாடு கின்றாய் அழகிய மயிலே !

உனதுதோ கைபுனையாச் சித்திரம்
ஒளிசேர் நவமணிக் களஞ்சியம் அதுவாம் !

உள்ளக் களிப்பின் ஒளியின் கற்றை
உச்சியில் கொண்டையாய் உயர்ந்ததோ என்னவோ !

ஆடுகின்றாய்; அலகின் நுனியில்
வைத்தஉன் பார்வை மறுபுறம் சிமிழ்ப்பாய் !
சாயல்உன் தனிகொத்து ! ஸபாஷ் ! கரகோஷம் !

ஆயிரம் ஆயிரம் அம்பொற் காசுகள்
ஆயிரம் ஆயிரம் அம்பிறை நிலவுகள்
மரகத உருக்கின் வண்ணத் தடாகம்
ஆனஉன் மெல்லுடல், ஆடல், உள்உயிர்,
இவைகள் என்னை எடுத்துப் போயின !
இப்போது, 'என் நினைவு' என்னும் உலகில்
மீண்டேன். உனக்கோர் விஷயம் சொல்வேன்;
நீயும் பெண்களும் 'நிகர்' என்கின்றார் !
நிசம்அது ! நிசம் ! நிசம் ! — நிசமே யாயினும்
பிறர்பழித் தூற்றும் பெண்கள்இப் பெண்கள் !
அவர்கழுத்து உன்கழுத் தாகுமோ சொல்வாய் !
அயலான் வீட்டில் அறையில் நடப்பதை
எட்டிப் பார்க்கா திருப்பதற்கே
இயற்கை அன்னை, இப்பெண் கட்கெலாம்
குட்டைக் கழுத்தைக் கொடுத்தாள் ! உனக்கோ,
கறையொன் றில்லாக் கலாப மயிலே,
நிமிர்ந்து நிற்க நீள்கழுத் தளித்தாள் !
இங்குவா ! உன்னிடம் இன்னதைச் சொன்னேன்;
மனதிற் போட்டுவை; மகளிர் கூட்டம்
என்னை ஏசும் என்பதற் காக !

புவிக்கொன் றுரைப்பேன்; புருஷர் கூட்டம்,
பெண்களை ஆதிப் பெருநாள் தொடங்கி

திருந்தா வகையிற் செலுத்தலால், அவர்கள்
சுருங்கிய உள்ளம் விரிந்தபா டில்லையே !

சிரித்த முல்லை

மாலைப் போதில் சோலையின் பக்கம்
சென்றேன். குளிர்ந்த தென்றல் வந்தது.
வந்த தென்றலில் வாசம் கமழ்ந்தது.
வாசம் வந்த வசத்தில் திரும்பினேன்.
சோலை நடுவில் சொக்குப் பச்சைப்
பட்டுடை பூண்டு படர்ந்து கிடந்து
குலுக்கென்று சிரித்த முல்லை
மலர்க்கொடி கண்டேன் மகிழ்ச்சிகொண் டேனே!

உதய சூரியன்

உலகமிசை உணர்வெழுப்பிக் கீழ்த்திசையின் மீதில்
உதித்துவிட்டான் செங்கதிரோன்; தகத்தகாயம் பார்?
விலகிற்றுக் காரிருள்தான்; பறந்ததுபார் அயர்வு:
விண்ணிலெலாம் பொன்னொளியை ஏற்றுகின்றான்
அட்டா!

மிலையும் எழிற் பெருங்கடலின் அமுதப்ர வாகம்!
மேலெல்லாம் விழி அள்ளும் ஒளியின் ப்ரவாகம்!
நலம் செய்தான்; ஒளிமுகத்தைக் காட்டிவிட்டான். காட்டி
நடத்துகின்றான் தூக்கமதில் ஆழ்ந்திருந்த உலகை!

ஒளிசெய்தான் கதிர்க்கோமான் வானகத்தில் மண்ணில்!
உயர்மலைகள், சோலை, நதி இயற்கை எழில்கள் பார்
களிசெய்தான் பெருமக்கள் உள்ளத்தில்! அதனால்
கவிதைகள், கைத்தொழில்கள் என்னென்ன ஆக்கம்!

தெளிவளிக்க இருட்கதவை உடைத்தெறிந்தான் பரிதி!
திசைமகளை அறிவுலகில் தழுவுகின்றார் மக்கள்;
ஒளியுலகின் ஆதிக்கம் காட்டுகின்றான்; வானில்
உயர்கின்றான்; உதயசூரி யன்வாழ்க நன்றே!

காடு

[காவடிச் சிந்து மெட்டு]

முட்புதர்கள் மெய்த்தரை எங்கும்! — எதிர்
முட்டுகருங் கற்களும்நெ ருங்கும் — மக்கள்
இட்டடி எடுத்தெடுத்து வைக்கையிலே
கால்களில்த டுங்கும் — உள்
நடுங்கும்.

கிட்டிமர வேர்கள்பல கூடும் — அதன்
கீழிருந்து பாம்புலிரைந் தோடும்—மர
மட்டையசை வால்புலியின்
குட்டிகள் போய்த் தாய்புலியைத்
தேடும் — பின்
வாடும்.

நீள்கிளைகள் ஆல்விழிதி னோடு — கொடி
நெய்துலைத்த நற்சிலந்திக் கூடு — கூர்
வாளெயிற்று .வேங்கையெலாம்
வால் கழற்றிப் பாயவருங்
காடு — பள்ளம்!
மேடு!

கேளோடும் கிளம்பிவரும் பன்றி — நிலம்
கிண்கிழங் கேளடுத்த தன்றி — மிகு
தூளிபடத் தாவுகையில்
ஊளையிடும் குள்ளநரி
குன்றில் — புகும்
ஒன்றி.

வானிடைஓர் வானடர்ந்த வாறு — பெரு
வண்கிளை மரங்கள் என்ன வீறு! — நல்ல
தேனடை சொரிந்ததுவும்
தெண்ணைமரம் ஊற்றியதும்
ஆறு — இன்பச்
சாறு!

கானிடைப் பெரும்பறவை நோக்கும் — அது
காலிடையே காலிகளைத் தூக்கும் — மற்றும்
ஆனினம் சுமந்தமடி
ஆறெனவே பால்சுரந்து
தீர்க்கும் — அடை
ஆக்கும்.

கானல்

வானும் கனல்சொரியும்—தரை
மண்ணும் கனல் எழுப்பும்!
கானலில் நான் நடந்தேன்—நிழல்
காணும் விருப்பத்தினால்!
ஊனுடல் அன்றிமற்றோர்—நிழல்
உயிருக் கில்லை அங்கே!
ஆன திசைமுழுதும்—தணல்
அள்ளும் பெருவெளியாம்!

ஒட்டும் பொடிதாங்கா—தெடுத்த
தூன்றும் அடியும்சுடும்;
விட்டுப் புறங்குதித்தால்—அங்கும்
வேகும்! உளம்துடிக்கும்!
சொட்டுப் புனல்அறியேன்!—ஒன்று
சொல்லவும் யாருமில்லை!
கட்டுடல், செந்தணலில்—கட்டிக்
கந்தக மாய்ளரியும்!

முளைத்த கள்ளியினைக்—கனல்
மொய்த்துக் கரியாக்கி
விளைத்த சாம்பலைப்போய்—இனி
மேலும் உருக்கிடவே
கொளுத்தி டும்கானல்!—உயிர்
கொன்று தின்னும்கானல்!
களைத்த மேனிகண்டும்—புறங்
கழுத்த றுக்கும்வெளி!

திடுக்கென விழித்தேன்—நல்ல
சீதளப் பூஞ்சோலை!
நெடும் பசற்கனவில்—கண்ட
நெஞ்சுறுத் தும்கானல்
தொடர்ந்த தென்றினைவில்!—குளிர்
சோலையும் ஓடையுமே
சுடவ ரும்கனலோ—என்று
தோன்றிய துண்மையிலே.

மக்கள் நிலை

சிட்டு

தென்னை மரத்தில்—சிட்டு
பின்னும் அழைக்கும்—ஒரு
புன்னை மரத்தினில் ஓடிய காதலி
'போ போ' என்றுரைக்கும்

வண்ண இறக்கை—தன்னை
அங்கு விரித்தே—தன்
சென்னியை உள்ளுக்கு வாங்கிஅச் சேவலும்
செப்பும் மணிவாயால் :

'என்னடி பெண்ணே—உயிர்
ஏகிடும் முன்னே—நீ
என்னிடம் வா, எனையாகிலும் கூப்பிடு.
தாமதம் நீங்கிவிடு'

என்றிது சொல்லப்—பெட்டை
எண்ணம் உயர்ந்தே—அத்
தென்னையிற் கூடிப்பின் புன்னையிற் பாய்ந்தது
பின்னும் அழைக்கும் சிட்டு.

அணில்

கீச்சென்று கத்தி—அணில்
கிளையொன்றில் ஓடிப்—பின்
வீச்சென்று பாய்ந்து தன் காதலன் வாலை
வெடுக்கென்று தான் கடிக்கும்

ஆச்சென்று சொல்லி—ஆண்
அணைக்க நெருங்கும்—உடன்
பாய்ச்சி அம்பென கீழ்த்தரை நோக்கிப்
பாய்ந்திடும் பெட்டை அணில்!

மூச்சுடன் ஆணோ—அதன்
முதுகிற் குதிக்கும்—கொல்லர்
காய்ச்சும் இரும்பிடை நீர்த்துளி ஆகக்
கலந்திடும் இன்பத்திலே.

ஏச்சுக்கள் அச்சம்—தம்மில்
எளிமை வளப்பம்—சதிக்
கூச்சல் குழப்பங்கள் கொத்தடி மைத்தனம்
கொஞ்சமும் இல்லை அங்கே!

வானும் மூல்லையும்

எண்ணங்கள் போலே—விரி
வெத்தனை! கண்டாய்—இரு
கண்ணைக் கவர்ந்திடும் ஆயிரம் வண்ணங்கள்
கூடிச் சுடர்தரும் வான்!

வண்ணங்களைப் போய்க்—கரு
மாமுகில் உண்டு—பின்பு
பண்ணும் முழக்கத்தை, மின்னலை, அம்முகில்
பாய்ச்சிய வானவில்லை,

வண்ணக் கலாப—மயில்
பண்ணிய கூத்தை—அங்கு
வெண்முத்து மல்லிகை கண்டு சிரித்தனள்!
மேல்முத்தை வான் சொரிந்தான்!

விண்முத் தணிந்தாள்—அவள்
மேனி சிலிர்த்தாள்—இதைக்
கண்ணுண்ண உண்ணக் கருத்தினி லின்பக்
கடல்வந்து பாய்ந்திடுதே!

மணிதூர்

மஞ்சம் திருத்தி—உடை
மாற்றி யணிந்தே—கொஞ்சம்
கொஞ்சிக் குலாவிட நாதன் வரும்படி
கோதை அழைக்கையிலே,

மிஞ்சிய சோகம்-மித
மிஞ்சிய அச்சம்-‘என்
வஞ்சியும் பிள்ளையும் நானிறந்தால் என்ன
வாதனை கொள்வாரோ’

நெஞ்சிலில் வாறு-நினைந்
தங்குரைக் கின்றான்-‘அடி
பஞ்சைப் பரம்பரை நாமடி! பிள்ளைகள்
பற்பலர் ஏதுக் கென்பான்.

கஞ்சி பறித்தார்-எழுங்
காதல் பறித்தார்-கெட்ட
வஞ்சகம் சேர்சின்ன மானிடச்சாதிக்கு
வாய்ந்த நிலை இதுவோ!’

காட்சி இன்பம்

குன்றின்மீது நின்று கண்டேன்
கோலம்! என்ன கோலமே!
பொன் ததும்பும் ‘அந்திவானம்’
போதந் தந்த தேடி தோழி! (குன்றின்)

முன்பு கண்ட காட்சி தன்னை
முருகன் என்றும் வேலன் என்றும்
கொன் பயின்றார் சொல்வர்; அஃது
குறுகும் கொள்கை அன்றோ தோழி! (குன்றின்)

கண்ணும் நெஞ்சம் கவருகின்ற
கடலை, வானைக், கவிஞர் அந்நாள்
வண்ண மயில்வே லோன்என் றார்கள்.
வந்ததே போர்இந்-நாள்-தோழி! (குன்றின்)

எண்ண எண்ண இனிக்கும் காட்சிக்
கேது கோயில்? தீபம் ஏனோ!
வண்ணம் வேண்டில் எங்கும் உண்டாம்
மயில் வெற்பும் நன்-றே-தோ-ழி! (குன்றின்)

பண்ண வேண்டும் பூசை என்பார்
பாலும் தேனும் வேண்டும் என்பார்
உண்ண வேண்டும் சாமி என்பார்
உளத்தில் அன்பு வேண்டார்-தோ-ழி (குன்றின்)

அன்பு வேண்டும் அஃது யார்க்கும்
ஆக்கம் கூட்டும் ஏக்கம் நீக்கும்!
வன்பு கொண்டோர் வடிவு காட்டி
வணங்க என்று சொல்-வார்-தோ-ழி! (குன்றின்)

என்பும் தோலும் வாடு கின்றார்
'ஏழை' என்ப தெண்ணார் அன்றே!
துன்பம் நீக்கும் மக்கள் தொண்டு
சூழ்க வையம் தோ-ழி-வா-ழி!

(குன்றின்)

காதல்

மாந்தோப்பில் மணம்

தாமரை பூத்த குளத்தினிலே—முகத்
தாமரை தோன்ற முழுகிடுவாள்!—அந்தக்
கோமளவல்லியைக் கண்டு விட்டான்—குப்பன்
கொள்ளை கொடுத்தனன் உள்ளத்தினை!—அவள்
தூய்மை படைத்த உடம்பினையும்—பசுந்
தோகை நிகர்த்த நடையினையும்—கண்டு
காமனைக் கொல்லும் நினைப்புடனே—குப்பன்
காத்திருந்தான் அந்தத் தோப்பினிலே.

முகிலைக் கிழித்து வெளிக்கிளம்பும்—ஒரு
முழுமதி போல, நனைந்திருக்கும்—தன்
துகிலினைப்பற்றித் துறைக்கு வந்தாள்!—குப்பன்
சோர்ந்துவிட்டான் அந்தக் காமனம்பால்!—நாம்
புகழ்வதுண்டோ குப்பன் உள்ளநிலை!—துகில்
பூண்டு நடந்திட்ட கன்னியெதிர்க்கு—குப்பன்
'சகலமும் நீயடி மாதரசி—என்.
சாக்காட்டை நீக்கிடவேண்டும்' என்றான்.

கன்னி யனுப்பும் புதுப்பார்வை—அவள்
கட்டுடல் மீதிலும் தோளினும்—சென்று
மின்னலின் மீண்டது! கட்டழகன்—தந்த
விண்ணப்பம் ஒப்பினன்—புன்னகையால்

சற்றுத் தலைகுனிந் தேநடப்பாள்—அவள்
சங்கீத வாய்மொழி ஒன்றினிலே—எண்ணம்
முற்றும் அறிந்திடக் கூடுமென்றே—அவள்
முன்பு நடந்திடப் பின் தொடர்ந்தான்—பின்பு
சிறிநிடை வாய்திறந்தாள் அதுதான்—இன்பத்
தேனின் பெருக்கன்று; செந்தமிழே?
'சுற்றத்தார் மற்றவர் பார்த்திடுவார்—என்
தோழிகள் இப்பக்கம் வந்திடுவார்.

காலை மலர்ந்தது! மாந்தரெலாம்—தங்கள்
கண்மலர்ந் தேநட மாடுகின்றார்!—இச்
சோலையிலே இளமா மரங்கள்—அடர்
தோப்பினை நோக்கி வருக!' என்றான்.

நாலடி சென்றனர்! மாமரத்தின்—கிளை
நாற்புறம் சூழ்ந்திட்ட நல்விடுதி!
மூலக் கருத்துத் தெரிந்திருந்தும்—அந்த
மொய்குழல் 'யாதுன்றன் எண்ண' மென்றாள்.

'உன்னை எனக்குக் கொடுத்துவிடு!—நான்
உனக்கெனைத் தந்திட அட்டியில்லை'—இந்தக்
கன்னல் மொழிக்குக் கனிமொழியாள்—எட்டிக்
காய்மொழி யாற்பதில் கூறுகின்றாள்;
'சின்ன வயதில் என்றனையோர்—பெருஞ்
சீமான் மணந்தனன் செத்துவிட்டான்!—எனில்
அன்னது நான் செய்த குற்றமன்று!—நான்
அமங்கலை' என்றுகண்ணீர் சொரிந்தாள்!

'மணந்திட நெஞ்சில் வலிவுளதோ?'—என்று
வார்த்தை சொன்னாள்; குப்பன் யோசித்தனன்!—தன்னை
இணங்கென்று சொன்னது—காதலுள்ளம்—'தள்'
என்றனமூட வழக்க் மெலாம்—தலை
வணங்கிய வண்ணம் தரையினிலே—குப்பன்
மாவிலை மெத்தையில் சாய்ந்துவிட்டான்!—பின்
கணம்ஒன்றிலே குப்பன் நெஞ்சினிலே—சில
கண்ணற்ற மூட உறவினரும்

வீதியிற் பற்பல வீணர்களும் வேறு
விதியற்ற சிற்சில பண்டிதரும்—வந்து
சாதியி லுன்னை விலக்கிடுவோம்—உன்
தந்தையின் சொத்தையும் நீ இழப்பாய்!—நம்
ஆதி வழக்கத்தை மீறுகின்றாய்!—தாலி
அறுத்தவளை மணம் ஒப்புகின்றாய்!—நல்ல
கோதை யொருத்தியை யாம்பார்த்து—மணம்
கூட்டிவைப்போம் என்று சத்தமிட்டார்!

கூடிய மட்டிலும் யோசித்தனன்—குப்பன்
குள்ளச் சமூகத்தின் கட்டுக்களை!—முன்
வாடிக் குனிந்த தலைநிமிர்ந்தான்—அந்த
வஞ்சியைப் பார்த்தனன் மீண்டும் அவன்—ஆ!
ஏடி வடிவத்தின் ஆதிக்கமே!—மூடர்
எதிர்ப்பில் வெளிப்படும் நமதுசக்தி!—மற்றும்
பேடி வழக்கங்கள், மூடத்தனம்—இந்தப்
பீடைகளே இங்குச் சாத்திரங்கள்!

காதல் அடைதல் உயிரியற்கை!—அது
கட்டில் அகப்படும் தன்மையதோ?—அடி
சாதல் அடைவதும் காதலிலே—ஒரு
தடங்கல் அடைவதும் ஒன்றுகண்டாய்!—இனி
நீதடு மாற்றம் அகற்றிவிடு!—கை
நீட்டடி! சத்தியம்! நான்மணப்பேன்!—அடி
கோதை தொடங்கடி! என்று சொன்னான்—இன்பம்
கொள்ளை! கொள்ளை!! கொள்ளை!!! மாந்தோப்பில்!

**காதற் கடிதங்கள்
காதலியின் கடிதம்**

என் அன்பே,
இங்குள்ளார் எல்லோரும்
சுஷமமாய் இருக்கின்றார்கள் ;
என் தோழியர் சுஷமம் !
வேலைக்காரர் சுஷமம் ! இதுவுமன்றி
உன்தயவாம் எனக்காக உன்விட்டுக்
களஞ்சியநெல் மிகவுமுண்டு,
உயர் அணிகள் ஆடைவகை ஒவ்வொன்றில்
பத்துவிதம் உண்டு. மற்றும்
கன்னலைப்போற் பழவகை பதார்த்தவகை
பசுணங்கள் மிகவுமுண்டு.
கடிமலர்ப்பூஞ் சோலையுண்டு. மான் சுஷமம்
மயில் சுஷமம். பசுக்கள் சுஷமம்.
இன்னபடி இவ்விடம்யா வரும்எவையும்
சுஷமமென்றன் நிலையோ என்றால்,
‘இருக்கின்றேன்; சாகவில்லை’ என்றறிக.

இங்ஙனம் உன்
எட்டிக்காயே

காதலன் பதில்

செங்கரும்பே
உன்கடிதம் வரப்பெற்றேன்.
நிலைமைதனைத் தெரிந்து கொண்டேன்.
தேமலர்மெய் வாடாதே ! சுஷமமில்லை
என்றுநீ தெரிவிக் கின்றாய்
இங்கென்ன வாழ்கிறதோ? இதயத்தில்
உனைக்காண எழும்ஏக் கத்தால்,
இன்பாலும் சர்க்கரையும் நன்மணத்தால்
பனிக்கட்டி இட்டு ஹைத்த
திங்கள் நிகர் குளிர்உணவைத் தின்றாலும்
அதுவும் தி! தி! தி! செந்தி!
திரவியஞ்சம் பாதிக்க இங்குவந்தேன்.
உனை அங்கே விட்டுவந்தேன் !
இங்குணைநான் எட்டிக்காய்
என நினைத்ததா யுரைத்தாய்; இதுவும் மெய்தான்.
இவ்வுலக இன்பமெலாம் கூட்டிஎடுத்துத்
துத்தெளிவித் திறுத்துக்காய்ச்சி
எங்கும்போல் எடுத்துருட்டும் உருட்சியினை
எட்டிக்காய் என்பா யாயின்
எனக்குநீ எட்டிக்காய் என்றுதான்
சொல்லிடுவேன்.

இங்குன்
அன்பன்

காதற் குற்றவாளிகள்

தேடிட்டத்து வாசல் திறக்கும் — தினம்
சொர்ணம் வந்தால் கொஞ்ச நேரம் மட்டும்
வீட்டுக் கதைகளைப் பேசிடுவாள் — பின்பு
வீடுசெல்வாள். இது வாடிக்கையாம்.
சேட்டுக் கடைதனிற் பட்டுத்துணி — வாங்கச்
சென்றனள் சுந்தரன் தாய் ஒருநாள்!
பாட்டுச் சுவைமொழிச் சொர்ணம் வந்தாள் — வீட்டிற்
பாடம் படித்திருந்தான் இளையோன்.

கூடத்திலே மனப் பாடத்திலே — விழி
கூடிக் கிடந்திடும் ஆணழகை,
ஓடைக் குளிர்மலர்ப் பார்வையினால் — அவள்
உண்ணத் தலைப்படு நேரத்திலே,
பாடம் படித்து நிமிர்ந்த விழி — தனிற்
பட்டுத் தெரிந்தது மானின் விழி!
ஆடைதிருத்திநின்றாள் அவள்தான் — இவன்
ஆயிரம் ஏடு திருப்புகின்றான்!

தன்னந்தனிப்பட்ட என்னை விட்டே — பெற்ற
தாயும் கடைக்கு நடந்து விட்டாள்.
இன்னும் உண்டோ அங்கு வேலை என்றான் — சொர்ணம்
ஏறிட்டுப் பார்த்தனள் கூறுகின்றாள்;
'தன்னந் தனிப்பட நீயிருந்தாய் — எந்தத்
தையல் உன் பொன்னுடல் அள்ளிவிட்டாள்?'
என்றனள். 'சுந்தரன் என்னுளத்தைக் — கள்ளி!
எட்டிப் பறித்தவள் நீ என்றனன்.

உள்ளம் பறித்தது நான் என்பதும் — என்றன்
உயிர் பறித்தது நீ என்பதும்
கிள்ளி உறிஞ்சிடும் மாமலர்த்தேன் — இன்பக்
கேணியிற் கண்டிட வேணுமென்றாள்.
துள்ளி எழுந்தனன் சுந்தரன் தான்! — பசுந்
தோகை பறந்தனள் காதலன்மேல்!
வெள்ளத்தினோ டொரு வெள்ளமுமாய் — நல்ல
வீணையும் நாதமும் ஆகிவிட்டார்!

சாதலும் வாழ்தலும் அற்ற இடம் - அணுச்
சஞ்சல மேனும் இல்லாத இடம்.
மோதலும் மேவலும் அற்ற இடம் — உளம்
மொய்த்தலும் நீங்கலும் அற்ற இடம்!
காதல் உணர்வெனும் லோகத்திலே — அவர்
காணல் நினைத்தல் தவிர்த்திருந்தார்!
சூதற்ற சுந்தரன் தாயும் வந்தாள் — அங்குச்
சொர்ணத்தின் தாயும் புகுந்துவிட்டாள்!

பெற்ற இளந்தலைக் கைம்பெண்ணிட! — என்ன
பேதைமை? என்றனள். மங்கையின் தாய்.
சிற்சில ஆண்டுகள் முற்படவே — ஒரு
சின்ன குழந்தையை நீ மணந்தாய்;
குற்றம் புரிந்தனை இவ்விடத்தே — அலங்
கோலமென்றாள் அந்தச் சுந்தரம் தாய்.
புற்றரவொத்தது தாயர் உள்ளம்! — அங்குப்
புன்னகை கொண்டது மூடத்தனம்!

குற்றம் மறுத்திடக் காரணங்கள் — ஒரு
கோடி யிருக்கையில், காதலர்கள்
கற்றவை யாவையும் உள்ளத்திலே — வைத்துக்
கண்ணிற் பெருக்கினர் நீரருவி!
சற்றிது கேளுங்கள் நாட்டினரே! — பரி
தாபச் சரித்திரம் மானிடரே!
ஒற்றைப் பெரும்புகழ்த் தாயகமே! — இந்த
ஊமைகள் செய்ததில் தீமையுண்டோ?

எழுதாக் கவிதை

மேற்றிசையிற் சூரியன்போய் விழுந்து மறைந்திட்டான்;
மெல்ல இருட் சுருங்கடலில் விழுந்த திந்தலகும்!
தோற்றியபூங் காவனமும் துளிரும்மலர்க் குலமும்
தோன்றவில்லை; ஆயினும்நான் ஏதுரைப்பேன்
அடடா!

நாற்றிசையின் சித்திரத்தை மறைத்த இருள், என் றன்
நனவிலுள்ள சுந்தரியை மறைக்க வச மில்லை!
மாற்றுயர்ந்த பொன்னுருக்கி வடிவெடுத்த மங்கை
மனவெளியில் ஒளிசெய்தாள் என்ன தகத்தகாயம்!

புன்னையின் கீழ்த் திண்ணையிலே எனை இருக்கச்
சொன்னாள்.

புதுமங்கை வரவுபார்த் திருக்கையிலே, அன்னாள்.
வன்னமலர்க் கூட்டத்தில், புள்ளினத்தில், புனலில்,
வானத்தில், எங்கெங்கும் தன்னழகைச் சிந்திச்
சின்ன விழி தழுவும்வகை செய்திருந்தாள்! இரவு
சேர்ந்தவுடன் என்னுளத்தைச் சேர்ந்துவிட்டாள்!
எனினும்

சன்னத்த மலருடலை என்னிரு கை ஆரத்
தழுவுமட்டும் என்னுயிரில் தணிவதுண்டோ காதல்?

என்னுளத்தில் தன் வடிவம் இட்ட எழில்மங்கை,
இருப்பிடத்தில் என்னுருவம் தன்னுளத்திற்
கொண்டாள்.

மின்னொளியாள் வராததுதான் பாக்கி; யிந்த நேரம்
வீறிட்ட காதலுக்கும் வேலிகட்டல் உண்டோ?

கன்னியுளம் இருளென்று கலக்கின்றோ! கட்டுக்
காவலிலே சிக்கி அவள் தவித்திடுகின்றாளோ!
என்னென்பேன் அதோபூரிக் கின்றதுவெண் ணிலவும்
எழில்நீல வான்எங்க ணும்வயிரக் குப்பை!

மாலைபோதைத் துரத்திவந்த அந்திப் போதை
வழியனுப்பும் முன்னிருளை வழியனுப்பி விட்டுக்
கோலநிலா வந்திங்கே கொஞ்சுகின்ற இரவில்
கொலைபுரியக் காத்திருக்கும் காதலொடு நான்தான்
சோலைநடுவே மிகவும் துடிக்கின்றேன்; இதனைத்
தோகையிடம் போயுரைக்க எவருள்ளார்? அன்னாள்
காவிலணி சிலம்புதான் கலீ ரெனக் கேளாதோ?
கண்ணெதிரிற் காணேனோ பெண்ணரசை யிங்கே

தண்ணிலவும் அவள் முகமோ! தாரகைகள் நகையோ!
தளிருடலைத் தொடும்உணர்வோ நன்மணஞ்சேர்!
குளிரும்!

விண்ணீலம் கார் குழலோ! காணும் எழிலெல்லாம்
மெல்லியின்வாய்க் கள்வெறியோ! அல்லிமலர்த்தேனின்
வண்டின்ஒலி அன்னவளின் தண்டமிழ்த்தாய் மொழியோ!
வாழியஇங் கிவையெல்லாம் எழுதவரும் கவிதை!
கண்டெடுத்தேன் உயிர்ப்புதையல்! அதோ வந்துவிட்டாள்!
கண்டெழுத முடியாத நறுங்கவிதை அவளே!

காதற் பெருமை

நல்ல இளம் பருவம்—மக்கள்
நாடும் குணம், கீர்த்தி,
கல்வி இவையுடையான்—உயர்
கஜராஜ என்பவனும்,
முல்லைச் சிரிப்புடையான்—மலர்
முக ஸரோஜாவும்,
எல்லையிற் காதற்கடல்—தனில்
ஈடுபட்டுக் கிடந்தார்!

திங்கள் ஒருபுறமும்—மற்றைச்
செங்கதிர் ஒர்புறமும்
தங்கி யிருந்திடினும்—ஒளி
தாவுதல் உண்டதுபோல்
அங்கந்த வேலூரில்—இவர்
அங்கம் பிரிந்திருந்தும்
சங்கமம் ஆவதுண்டாம்—காதற்
சமுத்திர விழிகள்

ஒட்டும் இரண்டுளத்தைத்—தம்மில்
 ஒங்கிய காதலினைப்
 பிட்டுப் பிட்டுப் புகன்றார்—அதை
 பெற்றவர் கேட்கவில்லை.
 குட்டை மனத்தாலே—அவர்
 கோபப் பெருக்காலே
 வெட்டிப் பிரிக்க வந்தார்—அந்த
 வீணையை நாத்தினை!

பொன்னவிர் லோகத்திலே—உள்ளம்
 பூரிக்கும் காதலிலே
 என்னுளம் கன்னியுளம்—இணைந்
 திருந்தும், இன்பஉடல்
 தன்னைப் பயிலுவதோர்—நல்ல
 சந்தர்ப்பம் இல்லையென்றே
 தன்னையும் தையலையும்—பெற்ற
 சமுகத்தை நொந்தாள்.

‘அண்டை இல்லத்தினிலே—என்
 அன்பன் இருக்கின்றான்!
 உண்ணும் அமுதிருந்தும்—எதிர்
 உண்ண முடிந்ததில்லை!
 தண்டமிழ்ப் பாட்டிருந்தும்—செவி
 சாய்த்திடக் கூடவில்லை!
 வண்மலர் சூடவில்லை—அது
 வாசலிற் பூத்திருந்தும்,’

என்று ஸரோஜாவும்—பல
 எண்ணி எண்ணி அயர்வாள்.
 தன்னிலை கண்டிருந்தும்—அதைச்
 சற்றும் கருதாமல்
 என்னென்னமோ புகல்வார்—அந்த
 இரும்பு நெஞ்சுடையார்.
 அன்ன ‘தன் பெற்றோரின் செயல்
 அத்தனையும் கசப்பாள்.’

நல்ல ஸரோஜாவின்—மணம்
 நாளைய காலை என்றார்!
 மெல்லியின் பெற்றோர்கள்—வந்து
 வேறொரு வாலிபனைச்
 சொல்லி உனக்கவன்தான்—மிக்க
 தோதென்றும் சொல்லிவிட்டார்.
 கொல்லும் மொழிகேட்டாள்—மலர்க்
 கொம்பு மனம் ஒடிந்தாள்!

கொழிக்கும் ஆணழகன்!—அவன்
கொஞ்சி வந்தே எனது
விழிக்குள் போய்ப் புகுந்தான்—நெஞ்ச
வீட்டில் உலாவு கின்றான்!
இழுத் தெறிந்துவிட்டே—மற்
றின்னொரு வாலிபனை
நுழைத்தல் என்பதுதான்
நூதனம் என்றமுவாள்!

காதலிருவர்களும்—தம்
கருந் தொருமித்தபின்
வாதுகள் வம்புகள் ஏன்?—இதில்
மற்றவர்க் கென்ன உண்டு?
சூதுநிறை யுளமே—ஏ
துட்ட இருட்டறையே!
நீதிகொள்; என்றுலகை—அவள்
நிந்தனை செய்திடுவாள்!

இல்லத்தின் மாடியிலே—பின்னர்
ஏறிஉரைக்க லுற்றாள்;
'இல்லை உனக் கெனக்கு—மணல்
என்று முடித்துவிட்டார்.
பொல்லாத நாளைக்கொரு—வெறும்
புல்லனை நான் மணக்க
எல்லாம் இயற்றுகின்றார்—பெற்ற
எமன்கள் இவ்விடத்தில்!'

அடுத்த மாடியிலே—நின்ற
அன்பனிது கேட்டான்;
துடித்த உள்ளத்திலே—அம்பு
தொடுக்கப்பட்டு நின்றான்!
எடுத்துக்காட்டி நின்றான்—விஷம்
இட்டதோர் சீசாவை!
அடிஎனதுயிரே!—அழை
அழை எனையும் என்றான்!

தீயும் உளத்தோனும்—'விஷம்'
தேடி எடுத்துவந்தான்!
'துயநற் காதலர்க்கே—பெருந்
தொல்லை தரும்புவியில்
மாய்க நம்துடல்கள்! விஷம்
மாந்துக நம்மலர்வாய்!
போய்நுகர்வோம் சலியா—இன்பம்
பூமியின் கர்ப்பத்திலே!

என்று விஷம் குடித்தார்—அவர்
இறப்பெனும் நினைவில்
ஒன்றுபட்டுச் சிறந்தார்—இணை
ஓதரும் காதலர்கள்.
இன்று தொட்டுப் புலியே—இரண்
டெண்ணம் ஒருமித்தபின்
நின்று தடைபுரிந்தால்—நீ
நிச்சயம் தோல்வி கொள்வாய்!

காதலைத் தீய்த்த கட்டுப்பாடு

வேற்றார்போய் நள்ளிரவில் வீடுவந்த
வேலனிடம், ஆள் ஒருவன் கடிதம் தந்தான்,
ஏற்றதனை வாசிக்க ஆற்றான் வேலன்;
“என்னருமைக் காதலரே, கடைசிச் சேதி;
நேற்றிரவு நாமிருவர் பூந்தோட்டத்தில்,
நெடுநேரம் பேசியதை எந்தாய் கண்டாள்!
ஆற்றாத துயரால்என் தந்தை, அண்ணன்
அனைவரிடமும் சொல்லி முடித்துவிட்டாள்.

குடும்பத்தின் பெயர்கெடுக்கத் தோன்றிவிட்டாய்
கொடியவளே! விஷப்பாம்பே! என்று தந்தை
தடதடவென் றிருகையால் தலையில் மோதித்
தரையினிலே புரண்டழுதார், அண்ணன் அங்கு
மடமடவென் றேகொல்லைக் கிணற்றில் வீழ்ந்தே
மாய்வார்போல் ஓடிப்பின் திரும்பி வந்து
படுபாவி தாலியற்ற பிறகும் இந்தப்
பழுதுநடை கொள்வதுண்டோ என்று நைந்தார்.

தாயோஎன் எதிர்வந்து, தாலியோடு
சகலமும் போயினஏடி இன்னும்என்ன!
தியாகிக் கொளுத்திவிட்டாய் எம்மையெல்லாம்!
தெருவார்கள் ஊரார்கள் இதையறிந்தால்
ஓயாமல் தூற்றிடுவார்! யாம் இவ்வூரில்
உயர்ந்திருந்தோம்; தாழ்த்திவிட்டாய் அந்தோ, நீதான்
பாயேனும் விரித்ததிலே படுப்பதுண்டா
பதியிழந்தால்? மூதேவி! என்று சொன்னாள்.

தந்தையார் ‘அடி. உன்னைக் கொண்டு போட்டுத்
தலையறுத்துக் கொள்ளுகின்றேன்’ என்பார். அண்ணன்
அந்தமதி யற்றவனைக் கொல்வேன்என்றே
அருகிருக்கும் கொடுவாளைப் பாய்ந்தெடுப்பான்!
இந்தவிதம் கொதித்தார்கள் இரவும்படும்!
இனிஎன்னால் அவர்கட்குத் தொல்லைவேண்டாம்;
சுந்தரனே என்காதல் துரையே! ‘உன்னைத்
துறக்கின்றேன் இன்றிரவில் கடலில்வீழ்ந்தே!’

காதலியின் கடிதத்தில் இதை வாசித்தான்!

கதறினான்! கடல்நோக்கிப் பறந்தான் வேலன்!

ஈதறிந்தார் ஊரிலுள்ளார்! ஓடினார்கள்!

எழில்வானம், முழுநிலவு, சமுத்திரத்தின்

மீதெல்லாம் மிதக்கும்ஒளி, அகண்டாகாரம்

மேவு பெருங் காட்சியில் ஓர் துன்பப் புள்போல்

மாதுகடற் பாலத்தின் கடைசியின்று

வாய்விட்டுக் கதறுகின்றாள் வசமிழந்தாள்:

‘எனைமணந்தார் இறந்தார்; என் குற்றமல்ல;

இறந்தவுடன் மங்கலநாண், நல்லாடைகள்,

புணை மலர் குங்குமம் அணிகள் போன துண்டு;

பொன்னுடலும் இன்னுயிரும் போன துண்டோ?

எனை ஆளும் காதலுக்கோர் இலக்கியத்துக்

கிசைந்ததெனில் உயிரியற்கை; நான் என்செய்வேன்?

தனையடக்கிக் காதலினைத் தவிர்த்து வாழும்

சகம் இருந்தால் காட்டாயோ நிலவேந்தான்!

கண்படைத்த குற்றத்தால் அழகியோன்என்

கருத்தேறி உயிர் ஏறிக் கலந்துகொண்டான்!

பெண்படைத்த இவ்வுலகைப் பல்லாண்டாகப்

பெற்றுணர்ந்த நெடுவானே புனலே! கூறீர்

மண்படைப்பே காதலெனில் காதலுக்கு

மறுப்பெதற்குக் கட்டுப்பா டெதற்குக்கண்டார்?

புண்படைத்த என்நாடே, கைம்மைக்கூர்வேல்

பொழிகின்றாய் மங்கையர்மேல்! அழிகின்றாயே!

ஆடவரின் காதலுக்கும், பெண்கள் கூட்டம்

அடைகின்ற காதலுக்கும், மாற்றமுண்டோ?

பேடகன்ற அன்றிலைப்போல், மனைவிசெத்தால்

பெருங்கிழவன் காதல்செயப் பெண்கட்கின்றான்!

வாடாத பூப்போன்ற மங்கைநல்லாள்

மணவாளன் இறந்தால்பின் மணத்தல்தீதோ?

பாடாத தேனீக்கள், உலவாத்தென்றல்,

பசியாத நல்வயிறு, பார்த்ததுண்டோ?

இளமைதந்தாய், உணர்வுதந்தாய், இன்பங்காணும்

இன்னுயிரும் தந்திட்டாய் இயற்கைத்தேவி,

வளமையற்ற நெஞ்சுடையார் இந்நாட்டார்கள்

மறுக்கின்றார் காதலினைக் கைம்மைகூறித்!

தனைமீற வலியில்லேன்! அந்தோ, என்றன்

தண்டமிழின் இனிமைபோல் இனியசொல்லான்

உளமாரக் காதலித்தான் என்னை! அன்னோன்

ஊர்நிந்தை ஏற்பதனைச் சகிப்பேனாநான்!

ஓருயிரும் இரண்டுலும் நாங்கள்! எம்மை

உளிகொண்டு வெட்டிவிட்ட கட்டுப்பாடே.

தீராத காதலினை நெஞ்சத்தோடு

தீய்த்து விட்டாய் என்றாள்-பின் ஓடிவந்து

சீராளன் தாவினான்!—வீழ்ந்தான்!—வீழ்ந்தான்!

தேம்பிற்றுப் பெண்ணுலகு! இருவர் தீர்ந்தார்!

ஊரார்கள் பார்த்திருந்தார் கரையில் நின்றே

உளம் துடித்தார்; எனினும் அவர் உயிர் வாழ்கின்றார்.

தலைவி காதல்

சோலையிலோர் நாள் எனையே

தொட்டிழுத்து முத்தமிட்டான்

துடுக்குத் தனத்தை என் சொல்வேன்

மாலைப்பொழுதில் இந்த மாயம்புரிந்த செம்மல்

வாய்விட்டுச் சிரித்துப் பின்

போய்விட்டானேடி தோழி!

(சோ)

ஓடிவிழிக்கு மறைந்தான்—ஆயினும் என்றன்

உள்ளத்தில் வந்து நிறைந்தான்!

வேடிக்கை என்ன சொல்வேன்

மின்னல்போல் எதிர் நின்றான்!

வேண்டித் தழுவச் சென்றேன்.

தாண்டி நடந்துவிட்டான்!

(சோ)

அகம் புகுந்தான் சேயோ—அவனை எட்டி

அணைக்க வழிசொல்வாயோ!

சகம்பெறும் அவன் அன்று தந்த துடுக்குமுத்தம்!

சக்ரவாகம் போல் வந்தான்;

கொத்திப்போக மறந்தான்!

(சோ)

விரகதாபம்

காதலும் கனலாய் என்னையே கடும்

ஈதென்ன மாயமோ!

நாதர் மா தெனையே சோதித்தாரோ

நஞ்சமோஇவ் வஞ்சி வாழ்வு? ஐயையோ!

நலியுதே என் அகமிகுதியு மலருடலே

நனிமெலிதல் அநீதி இதுவலவோ?

வனிதை யாளினெதிர் அழகுதுரை விரைவில்

வருவரோ அலது வருகிலரோ

வாரிசு விகசித முக தரி சனமுற

வசமதோ கலவி புரிவது நிசமோ

மதுரமான அமுதமு

மலரினொடுமது கனியீரச மதிவிரச மடைவதென்ன? (கா)

தென்ற லென்றபுலி சிறல் தாளேன்

சீத நிலவே தீதாய் விளைந்திடுதே!

வென்றி யணைந்திடும் அவர்புயம் அணைந்தே

மேவி ஆவி எய்தல் எந்த நாள்?

(காதலும்)

தமிழ் தமிழின் இனிமை

கனியிடை ஏறிய சுளையும்—முற்றல்
கழையிடை ஏறிய சாறும்,
பனிமலர் ஏறிய தேனும்,—காய்ச்சப்
பாகிடை ஏறிய சுவையும்;
நனிபசு பொழியும் பாலும்—தென்னை
நல்கிய குளிரிள நீரும்,
இனியன என்பேன் எனினும்,—தமிழை
என்னுயிர் என்பேன் கண்டிர்!

பொழிலிடை வண்டின் ஒலியும்—ஓடைப்
புனலிடை வாய்க்கும் கலியும்,
குழலிடை வாய்க்கும் இசையும்,—வீணை
கொட்டிடும் அமுதப் பண்ணும்,
குழவிகள் மழலைப் பேச்சு—பெண்கள்
கொஞ்சிடும் இதழின் வாய்ப்பும்,
விழைகுவ னேனும், தமிழும்—நானும்
மெய்யாய் உடலுயிர் கண்டிர்!

பயிலுறும் அண்ணன் தம்பி,—அக்கம்
பக்கத் துறவின் முறையார்,
தயையிக உடையாள் அன்னை.—என்னைச்
சந்ததம் மறவாத் தந்தை,
குயில்போற் பேசிடும் மனையாள்,—அன்பைக்
கொட்டி வளர்க்கும் பிள்ளை,
அயலவ ராகும் வண்ணம் — தமிழ் என்
அறிவினில் உறைதல் கண்டிர்!

நீலச் சுடர்மணி வானம் — ஆங்கே
நிறையக் குளிர்வெண் ணிலவாம்.
காலைப் பரிதியின் உதயம் — ஆங்கே
கடல்மேல் எல்லாம் ஒளியாம்,
மாலைச் சுடரினில் மூழ்கும் — நல்ல
மலைகளின் இன்பக் காட்சி,
மேலென எழுதும் கவிஞர் — தமிழின்
விந்தையை எழுதத் தரமோ?

செந்நெல் மாற்றிய சோறும் — பசுநெய்
தேக்கிய கறியின் வகையும்,
தன்னிகர் தானியம்—முதிரை, — கட்டித்
தயிரோடு மிளகின் சாறும்,

நன்மதுரஞ்செய் கிழங்கு — கானில்
நாவிலினித்திடும் அப்பம்,
உண்ணை வளர்ப்பன தமிழா! — உயிரை
உணர்வை வளர்ப்பது தமிழே!

இன்பத் தமிழ்

தமிழுக்கும் அமுதென்று பேர்! — அந்தத்
தமிழ் இன்பத் தமிழ்எங்கள் உயிருக்கு நேர்!
தமிழுக்கு நிலவென்றுபேர்! — இன்பத்
தமிழ் எங்கள் சமூகத்தின் விளைவுக்கு நீர்!
தமிழுக்கு மணமென்று பேர்! — இன்பத்
தமிழ் எங்கள் வாழ்வுக்கு நிருமித்த ஊர்!
தமிழுக்கு மதுவென்று பேர்! — இன்பத்
தமிழ் எங்கள் உரிமைச்செம் பயிருக்கு வேர்!

தமிழ் எங்கள் இளமைக்குப் பால்! — இன்பத்
தமிழ் நல்ல புகழ்மிக்க புலவர்க்கு வேல்!
தமிழ் எங்கள் உயர்வுக்கு வான்! — இன்பத்
தமிழ் எங்கள் அசதிக்குச் சுடர்தந்த தேன்!
தமிழ் எங்கள் அறிவுக்குத் தோள்! — இன்பத்
தமிழ் எங்கள் கவிதைக்கு வயிரத்தின் வாள்!
தமிழ் எங்கள் பிறவிக்குத் தாய்! — இன்பத்
தமிழ் எங்கள் வலமிக்க உளமுற்ற தீ

தமிழ் உணவு

ஆற்றங் கரைதனிலே — இருள்
அந்தியிலே குளிர் தந்த நிலாவினில்,
காற்றிலுட் கார்ந்திருந்தேன் — வெய்யிற்
காலத்தின் தீமை இலாததினால் அங்கு
வீற்றிருந்தார் பலபேர் — வந்து
மேல்விழும் தொல்லை மறந்திருந்தார்! பழச்
சாற்றுச் சுவைமொழியார் — சிலர்
தங்கள் மணாளரின் அண்டையிருந்தனர்;
(ஆற்றங்கரைதனிலே)

நாட்டின் நிலைபேசிப் — பல
நண்பர்கள் கூடி இருந்தனர் ஓர் புறம்
ஓட்டம் பயின்றிடுவார் — நல்ல
ஒன்பது பத்துப் பிராயம் அடைந்தவர்;
கோட்டைப் பவுன் உருக்கிச் — செய்த
குத்துவிளக்கினைப் போன்ற குழந்தைகள்
ஆட்டநடை நடந்தே — மண்ணை
அள்ளுவர் வீழுவர் அம்புலி வேண்டுவர்;
(ஆற்றங்கரைதனிலே)

புனலும் நிலாவொளியும் — அங்குப்
 புதுமை செய்தே நெளிந்தோடும்! மரங்களில்
 இனிது பறந்து பறந் — தங்கும்
 இங்கும் அடங்கிடும் பாடிய பறவைகள்!
 தனி ஒரு வெள்ளிக்கலம் — சிந்தும்
 தரளங்கள் போல்வன நிலவு நகரத்திரம்!
 புணையிருள் அந்திப் பெண்ணாள் — ஒளி
 போர்த்ததுண்டோ எழில் பூத்ததுண்டோ அந்த
 (ஆற்றங்கரைதனிலே)

விந்தை உரைத்திடுவேன் — அந்த
 வேளையில் அங்கொரு வாள்விழி கொண்டவள்
 முந்த ஓர் பாட்டுரைத்தாள் — அது
 முற்றுந் தெலுங்கில் முடிந்து தொலைந்தது!
 பிந்தி வடக்கினிலே—மக்கள்
 பேசிடும் பேச்சினில் பாட்டு நடத்தினள்
 எந்தவிதம் சகிப்பேன்?—கண்ட
 இன்பம் அனைத்திலும் துன்பங்கள் சேர்ந்தன;
 (ஆற்றங்கரைதனிலே)

பொருளற்ற பாட்டுக்களை—அங்குப்
 புத்தமுதென்றனர்; கைத்தாளமிட்டனர்;
 இருளுக்குள் சித்திரத்தின்—திறன்
 ஏற்படுமோ இன்பம் வாய்த்திடக்கூடுமோ?
 உருவற்றுப் போனதுண்டோ—மிக்க
 உயர்வுற்ற தமிழ்மக்கள் உணர்வுற்ற நல்வாழ்வு?
 கருவுற்ற செந்தமிழ்ச் சொல்—ஒரு
 கதியற்றுப் போனதுண்டோ அட்டா அந்த
 (ஆற்றங்கரைதனிலே!)

சங்கீத விற்பனனாம்—ஒரு
 சண்டாளன் ஆரம்பித்தான் இந்துஸ்தான் ஒன்றை;
 அங்கந்தப் பாட்டினிலே—சுவை
 அத்தனையும் கண்டுவிட்டது போலவே
 நம்குள்ளர் வாய்திறந்தே—நன்று
 நன்றென ஆர்ப்பரித்தார்; அந்த நேரத்தில்
 எங்கிருந்தோ தமிழில்—ஓர்
 இன்பநறுங்கவி கேட்டது காதினில்
 (ஆற்றங்கரைதனிலே!)

‘அஞ்சலை, உன் ஆசை—என்னை
 அப்புறம் இப்புறம் போகவிடாதடி
 கொஞ்சம் இறங்கிடுவாய்—நல்ல
 கோவைப் பழத்தினைப் போன்ற உதட்டினை
 வஞ்சி, எனக்களிப்பாய்!’—என்ற
 வண்ணத் தமிழ்ப்பதம் பண்ணிற் கலந்தென்றன்
 நெஞ்சையும் வானத்தையும்—குளிர்
 நீரையும், நிலவையும் தமிழர் குலத்தையும்

ஒன்றெனச் செய்ததுவே!—நல்
உவகை பெறச்செய்ததே தமிழ்ப் போசனம்.
நன்று தமிழ் வளர்க!—தமிழ்
நாட்டினில் எங்கணும் பல்குக! பல்குக!
என்றும் தமிழ் வளர்க!—கலை
யாவும் தமிழ்மொழியால் விளைந்தோங்குக!
இன்பம் எனப்படுதல்—தமிழ்
இன்பம் எனத்தமிழ் நாட்டினர் எண்ணுக!

தமிழ்ப் பேறு

ஏடெடுத்தேன் கவி ஒன்று வரைந்திட
'என்னை எழு' தென்று சொன்னது வான்!
ஒடையுந் தாமரைப் பூக்களும் தங்களின்
ஒலியந் தீட்டுக, என்றுரைக்கும்!
காடும் கழனியும் கார்முகிலும் வந்து
கண்ணைக் கவர்ந்திட எத்தனிக்கும்!
ஆடும்மயில் நிகர் பெண்களெல்லாம் உயிர்
அன்பினைச் சித்திரம் செய்க, என்றார்!

சோலைக் குளிர் தரு தென்றல் வரும், பசுந்
தோகை மயில் வரும் அன்னம் வரும்.
மாலைப் பொழுதினில் மேற்றிசையில் விழும்
மாணிக்கப் பரிதி காட்சிதரும்
'வேலைச்சுமந்திடும் வீரரின் தோள் உயர்
வெற்பென்று சொல்லி வரைக' எனும்
கோலங்கள் யாவும் மலைமலையாய் வந்து
கூவின என்னை!—இவற்றிடையே,

இன்னலிலே, தமிழ் நாட்டினிலேயுள்ள
என் தமிழ் மக்கள் துயின்றிருந்தார்.
அன்னதோர் காட்சி இரக்கமுண்டாக்கியென்
ஆவியில் வந்து கலந்ததுவே
'இன்பத் தமிழ்க் கல்வி யாவரும் கற்றவர்
என்றுரைக்கும் நிலை எய்திவிட்டால்—
துன்பங்கள் நீங்கும், சுகம் வரும் நெஞ்சினில்
தூய்மை யுண்டாகிடும், வீரம் வரும்.'

எங்கள் தமிழ்

இனிமைத்
கின்பந்
கனியைப்
கதியில்
தனிமைச்
தமிழினும்
தனியுண்டு
நாட்டினர்

தமிழ்மொழி
தரும்படி வாய்த்தநல்
பிழிந்திட்ட
உயர்ந்திட யாம்பெற்ற
சுவையுள்ள
வேறெங்கும்
நனியுண்டு
யாவர்க்குமேதமிழ்மீதில்

எமது—எமக்
அமுது!
சாறு—எங்கள்
பேறு!
சொல்லை — எங்கள்
யாங்கண்டதில்லை!
காதல்—தமிழ்
(இனிமைத்)

தமிழ் எங்கள்	உயிர் என்ப	தாலே—வெல்லுந்
தரமுண்டு	தமிழருக் கிப்புவி	மேலே
தமிழ்என்னில்	எம்முயிர்ப்	பொருளாம்-இன்பத்
தமிழ்குன்றுமேல்	தமிழ்நாடெங்கும் இருளாம்	
தமிழுண்டு	தமிழ் மக்க	ஞண்டு—இன்பத்
தமிழுக்கு	நாடும் செய்வோம்	நல்ல தொண்டு
தமிழ் என்று	தோள்தட்டி	ஆடு! நல்ல
தமிழ் வெல்க	வெல்க என்றே தினம் பாடு!	(இனிமைத்)

தமிழ் வளர்ச்சி

எளிய நடையில் தமிழ்நூல் எழுதிடவும் வேண்டும்.
இலக்கண நூல் புதிதாக இயற்ற தலும் வேண்டும்.
வெளியுலகில், சிந்தனையில் புதிது புதிதாக
விளைந்துள்ள எவற்றினுக்கும் பெயர்களுலாங் கண்டு
தெளியுறுத்தும் படங்களொடு சுவடியெலாம் செய்து
செந்தமிழைச் செழுந்தமிழாய்ச் செய்வதுவும் வேண்டும்.
எளிமையினால் ஒரு தமிழன் படிப்பில்லை யென்றால்
இங்குள்ள எல்லோரும் நாணிடவும் வேண்டும்.

உலகியலின் அடங்கலுக்கும் துறைதோறும் நூற்கள்
ஒருத்தர் தயை இல்லாமல் ஊரறியும் தமிழில்
சலசலென எவ்விடத்தும் பாய்ச்சிவிட வேண்டும்!
தமிழொளியை மதங்களிலே சாயக்காமை வேண்டும்.
இலவச நூற் கழகங்கள் எவ்விடத்தும் வேண்டும்.
எங்கள் தமிழ் உயர்வென்று நாம் சொல்லிச் சொல்லித்
தலைமுறைகள் பலகழித்தோம்; குறைகளைத் தோயில்லை.
தகத்தகாயத் தமிழைத் தாபிப்போம் வாரீர்!

தமிழ்க் காதல்

கமலம் அடுக்கிய செவ்விதழால்—மலர்க்
காட்டினில் வண்டின் இசைவளத்தால்
கமழ்தரு தென்றல் சிலிர் சிலிர்ப்பால்—கருங்
கண்மலரால் முல்லை வெண்ணகைப்பால்—மயில்
அமையும் அன்னங்களின் மென்னடையால்—மயில்
ஆட்டத்தினால் தளிர் ஊட்டத்தினால்
சமையும் ஒருத்தி—அப் பூஞ்சோலை—எனைத்
தன் வசம் ஆக்கிவிட்டாள் ஒருநாள்.

சோலை அணங்கொடு திண்ணையிலே—நான்
தோளினை ஊன்றி இருக்கையிலே
சேலை நிகர்த்த விழியுடையாள்—என்றன்
செந்தமிழ்ப் பத்தினி வந்துவிட்டாள்!
சோலை யெலாம் ஒளி வானமெலாம்—நல்ல
தோகையர் கூட்ட மெலாம் அளிக்கும்
கோல இன்பத்தை யென் உள்ளத்திலே—வந்து
கொட்டி விட்டாள் எனைத் தொட்டிமுத்தாள்!

எந்நாளே?

என்னருந் தமிழ்நாட்டின் கண்
எல்லோரும் கல்விகற்றுப்
பன்னறுங் கலைஞானத்தால்,
பராக்கிரமத்தால், அன்பால்,
உன்னத இமமலைபோல்
ஓங்கிடும் கீர்த்தி யெய்தி
இன்புற்றார் என்று மற்றோர்
இயம்பக் கேட்டிடல் எந்நாளோ?

கைத்திறச் சித்திரங்கள்,
கணிதங்கள் வான நூற்கள்
மெய்த்திற நூற்கள், சிற்பம்,
விஞ்ஞானம், காவியங்கள்
வைத்துள தமிழர் நூற்கள்
வையத்தின் புதுமை என்னப்
புத்தகசாலை எங்கும்
புதுக்குநாள் எந்தநாளோ?

தாயெழிற் றமிழை, என்றன்
தமிழரின் கவிதை தன்னை
ஆயிரம் மொழியிற் காண
இப்புவி அவாவிற் றென்ற
தோயுறும் மதுவின் ஆறு
தொடர்ந்தென்றன் செவியில் வந்து
பாயுநாள் எந்தநாளோ,
ஆரிதைப் பகர்வார் இங்கே?

பார்த்தொழில் அனைத்தும்கொண்ட
பயன் தரும் ஆலைக்கூட்டம்
ஆர்த்திடக் கேட்பதென்றோ?
அணிபெறத் தமிழர்கூட்டம்
போர்த்தொழில் பயில்வதெண்ணிப்
புவியெலாம் நடுங்கிற்றென்ற
வார்த்தையைக் கேட்டு நெஞ்சு
மகிழ்ந்து கூத்தாடல் எனறோ?

வெள்ளம்போல் தமிழர் கூட்டம்
வீரங்கொள் கூட்டம்; அன்னார்
உள்ளத்தால் ஒருவரே மற்ற
றுடலினால் பலராய்க் காண்பார்
கள்ளத்தால் நெருங்கொணாதே;
எனவையம் கலங்கக்கண்டு
துள்ளும்நாள் எந்நாள்? உள்ளம்
சொக்கும் நாள் எந்தநாளோ?

தறுக்கினாற் பிறதேசத்தார்
 தமிழன்பால்—என்—நாட்டான்பால்
 வெறுப்பும் குற்றஞ்செய்தா
 ராதலால் விரைந்தன்னாரை
 நொறுக்கினார் முதுகெலும்பைத்
 தமிழர்கள் என்றசேதி
 குறித்தசொல்கேட் டின்பத்திற்
 குதிக்கும் நாள் எந்தநாளோ?

நாட்டும்சீர்த் தமிழன் இந்த
 நானில மாயம்கண்டு
 காட்டிய வழியிற் சென்று
 கதிபெற வேண்டும் என்றே
 ஆட்டும்சுட் டுவிரல் கண்டே
 ஆடிற்று வையம் என்று
 கேட்டுநான் இன்ப ஊற்றுக்
 கேணியிற் குளிர்ப்பதெந்நாள்?

விண்ணிடை இரதம் ஊர்ந்து
 மேதினி கலக்குதற்கும்
 பண்ணிடைத் தமிழைச் சேர்த்துப்
 பாரினை மயக்குதற்கும்
 மண்ணிடை வாளையேந்திப்
 பகைப்புலம் மாய்ப்பதற்கும்
 எண்ணிலாத் தமிழர் உள்ளார்
 எனுப்திலை காண்பதென்றோ?

கண்களும் ஒளியும்போலக்
 கவின் மலர் வாசம்போலப்
 பெண்களும் ஆண்கள் தாமும்
 பெருந்தமிழ் நாடுதன்னில்.
 தண்கடல் நிகர்த்த அன்பால்
 சமானத்தர் ஆனார் என்ற
 பண்வந்து காதிற்பாயப்
 பருகுநாள் எந்தநாளோ?

சங்க நாதம்

எங்கள் வாழ்வும் எங்கள் வளமும்
 மங்காத தமிழென்று சங்கே முழங்கு!
 எங்கள் பகைவர் எங்கோ மறைந்தார்;
 இங்குள்ள தமிழர்கள் ஒன்றாதல் கண்டே!
 திங்களொடும் செழும்பரிதி தன்னோடும் விண்ணோடும்
 உடுக்க னோடும்
 மங்குல் கடல் இவற்றோடும் பிறந்ததமிழுடன் பிறந்தோம்
 நாங்கள், ஆண்மைச்
 சிங்கத்தின் கூட்டமென்றும் சிறியோர்க்கு ஞாபகம்செய்
 முழங்கு சங்கே!

சிங்களஞ்சேர் தென்னாட்டு மக்கள்
 தீராதி தீரரென் றா தூது சங்கே!
 பொங்கும் தமிழர்க் கின்னல் விளைத்தால்
 சங்காரம் நிஜமெனச் சங்கே முழங்கு!
 வெங்கொடுமைச் சாக்காட்டில் விளையாடும் தோளெங்கள்
 வெற்றித் தோள்கள்.
 கங்கையைப்போல் காவிரிபோல் கருத்துக்கள் ஊறுமுள்ளம்
 எங்கள் உள்ளம்!
 வெங்குருதி தனிற்கமழ்ந்து வீரஞ்செய் கின்றதமிழ்
 எங்கள் மூச்சாம்!

(எங்)

தமிழ்க் கனவு

தமிழ்நா டெங்கும் தடபுடல்! அமளி!!
 பணமே எங்கணும் பறக்குது விரைவில்
 குவியுது பணங்கள்! மலைபோற் குவியுது!!
 தமிழின் தொண்டர் தடுக்கினும் நில்லார்,
 ஓடினார், ஓடினார், ஓடினார் நடந்தே!
 ஆயிரம் ஆயிரத் தைந்நூறு பெண்கள்
 ஒளிகொள் விழியில் உறுதி காட்டி
 இறக்கை கட்டிப் பறக்கின்றார்கள்!
 ஐயோ, எத்தனை அதிர்ச்சி, உத்ஸாகம்!
 சமுத்திரம் போல அமைந்த மைதானம்!
 அங்கே கூடினார் அத்தனை பேரும்!

குவித்தனர் அங்கொரு கோடி ரூபாய்!
 வீரத் தமிழன் வெறிகொண் டெழுந்தான்!
 உரக்கக்கேட்டான் : 'உயிரோ நம் தமிழ்?'
 அகிலம் கிழிய ஆம்! ஆம்! என்றனர்!!
 ஒற்றுமை என்றான்; 'நற்றேன்' என்றனர்.
 உள்ளன்பு ஊற்றி ஊற்றி ஊற்றித்
 தமிழை வளர்க்கும் சங்கம் ஒன்று
 சிங்கப் புலவரைச் சேர்த்தமைத்தார்கள்!
 உணர்ச்சியை, எழுச்சியை, ஊக்கத்தையெலாம்
 கரைத்துக் குடித்துக் கனிந்த கவிஞர்கள்
 சுடர்க்கவி தொடங்கினார்! பறந்தது தொழும்பு!
 கற்கண்டு மொழியில் கற்கண்டுக் கவிதைகள்,
 வாழ்க்கையை வானில், உயர்த்தும் நூற்கள்,

தொழில் நூல், அழகாய்த் தொகுத்தனர் விரைவில்!
 காற்றிலெலாம் கலந்தது கீதம்!
 சங்கீத மெலாம் தகத்தகாயத்தமிழ்!
 காதலெலாம் தமிழ் கனிந்த சாறு!
 கண்ணெதிர்தமிழ்க் கட்டுடல் வீரர்கள்!
 காதல் ததும்பும் கண்ணா என்றனைக்

கோதை ஒருத்தி கொச்சைத் தமிழால்
புகழ்ந்தாளென்று, பொறாமல் சோர்ந்து
வீழ்ந்தான்! உடனே திடுக்கென விழித்தேன்.
அந்தோ! அந்தோ! பழய
நைந்த தமிழரொடு நானிருந் தேனே!

பெண்ணுலகு

பெண்களைப் பற்றிப் பெர்னாட்ஷா

புவிப்பெரியான் ஜார்ஜ் பெர்னார்ட் ஷாவுரைத்த
பொன்மொழியைக் கேளுங்கள் நாட்டில் உள்ளீர்!

“உவந்தொருவன் வாழ்க்கைசரி யாய்நடத்த
உதவுபவன் பெரும்பாலும் மனைவி ஆவான்!
அவளாலே மணவாளன் ஒழுங்கு பெற்றான்!”

அவளாலே மணவாளன் சுத்தி பெற்றான்!
குவியுமெழிற் பெண்களுக்கே ஊறுசெய்யும்
குள்ளர்களே, கேட்டிரோ ஷாவின் பேச்சை!

அவனியிலே ஒருவனுக்கு மனைவியின்றேல்
அவனடையும் தீமையை யார் அறியக்கூடும்?
கவலையுற ஆடவர்கள் நாளும் செய்யும்

கணக்கற்ற ஊழல்களை யெல்லாம் அந்த
நவையற்ற பெண்களன்றோ விலக்குகின்றார்!

நானிலத்தில் மார்தட்டும் ஆடவர்கள்
சுவைவாழ்வுற் கடைத்தேறத் தக்கதான
சூக்ஷ்மமும் பெண்களிடம் அமைந்ததன்றோ!

கல்வியில்லை உரிமையில்லை பெண்களுக்குக்
கடைத்தேற வழியின்றி விழிக்கின்றார்கள்!

புல்லென்றே நினைக்கின்றீர் மனைவிமாரைப்
புருஷர்களின் உபயோகம் பெரிதென்கின்றீர்!

வல்லவன்பே ரறிஞன்ஷா வார்த்தைகேட்டீர்
மனோபாவம் இனியேனும் திருந்தவேண்டும்.

இல்லையெனில் எதுசெயலாம்! பெண் ஆண் என்ற
இரண்டுருளை யால்நடக்கும் இன்பவாழ்க்கை!

கைம்மைப் பழி

கோரிக்கை அற்றுக் கிடக்குதண்ணே
வேறிற் பழுத்த
கொடியதென் நெண்ணிடப் பட்டதண்ணே
வடிகின்ற வட்ட
சீரற் றிருக்குதையோ குளிர்
சிறந்திடும் பூஞ்
சீஎன் றிகழ்ந்திடப் பட்டதண்ணே
சீதளப் பூ

இங்கு
பலா-மிகக்
குளிர்
நிலா!
தென்றல்
சோலை-சீ
நறுஞ்
மாலை.

நாடப்படா தென்று நீக்கி
நலஞ்செய் நறுங்
நஞ்சென்று சொல்லிவைத்
நரம்புதரும்
சூடப் படாதென்று சொல்லிவைத்
சூடத்தகும் கீர்
தொடவும் தகாதென்று சொன்னார்
துவைந்திடும் பொற்

வைத்தார்கள்
கனியைக்-கெட்ட
தார் எழில் வீணை
தொனியை.
தார் தலை
டத்தை-நாம்
நறுந்தேன்
சூடத்தை!

இன்ப வருக்கமெல் லாம்நிறை
இருக்கின்ற பெண்கள்
கில்விதமாய் இருக்குதண்ணே!
யாருக்கும் வெட்க
தன்கண வன்செத்து விட்டபின்
தலையிற் கைம் மைஎன
துன்பச் சமைதனைத் தூக்கிவைத்
துணைதேட வேண்டாம் என்

வாகி
நிலை-இங்
இதில்
மிலை!
மாது
ஓர்—பெருந்
தார்; பின்பு
றார்.

துணைவி இறந்தபின் வேறு
தேடுமோர் ஆடவன்
துணைவன் இறந்தபின் வேறு
சொல்லிவிடு வோம்புவி
'கணை விடு பட்டதும் லட்சியம் தேடும்'
காதலும் அவ்
காதற் கணைதொடுக் காத
எங்குண்டு சொல்

துணைவியைத்
போல்—பெண்ணும்
துணைதேடச்
மேல்.
நம்
வாறே—அந்தக்
உயிர்க்குலம்
வேறே?

காதல் இல்லாவிடம் சூனியமாம்
காதலினால்
காதலுனத்தைத் தடுப்பது,
கவிழ்க்கின்றதை
காதல் சுரக்கின்ற நெஞ்சத்திலே
கைம்மையைத் தூர்க்கா
கட்டழகன் திருத் தோளினைச்
சாத்திரம் பார்க்கா

புவி
நடக்கும்!—பெண்கள்
வாழ்வைக்
நிகர்க்கும்.
கெட்ட
தீர்!—ஒரு
சேர்ந்திடச்
தீர்!

கைம்மைக் கொடுமை

கண்கள் நமக்கும் உண்டு—நமக்குக்
சுருதும் வன்மை யுண்டு
மண்ணிடைத் தேசமெல்லாம்—தினமும்
வாழ்ந்திடும் வாழ்க்கையிலே
எண்ண இயலாத—புதுமை
எதிரிற் காணுகின்றோம்
கண்ணிருந் தென்ன பயன்? நமக்குக்
கா திருந் தென்ன பயன்?

வானிடை ஏறுகின்றார் — கடலை
வசப்படுத்துகின்றார்
ஈனப் பொருள்களிலே — உள்ளுறை
இனிமை காணுகின்றார்
மேனிவை கொள்ளுகின்றார் — நாமதை
வேடிக்கை பார்ப்பதல்லால்
ஊன்பதைத்தே அவைபோல் — இயற்ற
உணர்ச்சி கொள்வதில்லை.

புழுதி, குப்பை, உமி — இவற்றின்
புன்மைதனைக் களைந்தே
பழரசம் போலே — அவற்றைப்
பயன்படுத்துகின்றார் !
எழுதவும் வேண்டாம் — நம்நிலை
இயம்பவும் வேண்டா !
அழகிய பெண்கள் — நமக்கோ
அழகிய பழத்தோல் !

கைம்மை எனக்கூறி — அப்பெரும்
கையினிற் கூர்வேலால்
நம்மினப் பெண்குலத்தின் — இதய
நடுவிற் பாய்ச்சுகின்றோம்.
செம்மை நிலையறியோம் — பெண்களின்
சிந்தையை வாட்டுகின்றோம்;
இம்மை இன்பம் வேண்டல் — உயிரின்
இயற்கை என்றறியோம்.

கூண்டிற் கிளிவளர்ப்பார் — இல்லத்தில்
குக்கல் வளர்த்திடுவார்,
வேண்டியது தருவார்; — அவற்றின்
விருப்பத்தை யறிந்தே !
மாண்டவன் மாண்டபின்னர் — அவனின்
மனைவியின் உளத்தை
ஆண்டையர் காண்பதில்லை — ஐயகோ,
அடிமைப் பெண்கதியே !

மூடத் திருமணம்

‘முல்லை சூடி நறுமணம் முழுகிப்
பட்டுடை பூண்டு பாலொடு பழங்கள்
ஏந்திய வண்ணம் என்னருமை மகள்
தனது கணவனும் தானு மாகப்
பஞ்சணை சென்று பதைப்புறு காதலால்
ஒருவரை ஒருவர் இழுத்தும் போர்த்தும்
முகமல ரோடு முகமலர் ஒற்றியும்.
இதழோடு இதழை இனிது சுவைத்தும்,

நின்றும் இருந்தும் நேயமோடு ஆடியும்
 பிணங்கியும், கூடியும் பெரிது மகிழ்ந்தே
 இன்பத்துறையில் இருப்பர் என்று எண்ணினேன்.
 இந்த எண்ணத்தால் இருந்தேன் உயிரோடு!
 பாழும் கப்பல் பாய்ந்து வந்து
 என்மகள் மருகன் இருக்கும் நாட்டில்
 என்னை இறக்கவே, இரவில் ஒருநாள்
 என்மகள்—மருகன் இருவரும் இருந்த
 அறையோ சிறிது திறந்து கிடந்ததை
 நள் இராப்பொழுதில் நான் கண்ட போதில்
 இழுத்துச் சாத்த என்கை சென்றது;
 கழுத்தோ கதவுக்கு உட்புறம் நீண்டது!
 கண்களோ மருகனும் மகளும் கனிந்து
 காதல் விளைப்பதைக் காண ஓடின!
 வாயின் கடையில் எச்சில் வழியக்
 குறட்டை விட்டுக், கண்கள் குழிந்து
 நரைத்தலை சோர்ந்து. நல்லுடல் எலும்பாய்ச்
 சொந்த மருகக் கிழவன் தூங்கினான்!
 இளமை ததும்ப, எழிலும் ததும்பக்
 காதல் ததும்பக் கண்ணீர் ததும்பி
 என்மகள் கிழவனருகில் இருந்தாள்.
 சிவந்த கன்னத்தால் விளக்கொளி சிவந்தது!
 கண்ணீர்ப் பெருக்கால் கவின் உடை நனைத்தாள்!
 தொண்டு கிழவன் விழிப்பான் என்று
 கெண்டை விழிகள் மூடாக் கிளிமகள்
 காதலும் தானும் கனலும் புழுவுமாய்
 ஏங்கினாள்; பின்பு வெடுக்கென்று எழுந்தாள்.
 சர்க்கரைச் சிமிழியைப் பாலிற் சாய்த்தாள்.
 செம்பை எடுத்து வெம்பி அழுதாள்.
 எதையோ நினைத்தாள்! எதற்கோ விழித்தாள்!
 உட்கொள்ளும் தருணம் ஓடிநான் பிடுங்கினேன்.
 பாழுந் தாயே! பாழுந் தாயே!
 என்சாவுக்கே உனை இங்கு அழைத்தேன்!
 சாதலைத் தடுக்கவோ தாய்எமன் வந்தாய்?
 என்று—எனைத் தூற்றினாள். இதற்குள் ஓர்பூனை
 சாய்ந்தபாலை நக்கித் தன்தலை
 சாய்ந்து வீழ்ந்து செத்தது கண்டேன்.
 மண்ணாய்ப் போக! மண்ணாய்ப் போக!
 மனம் பொருந்தா மனம் மண்ணாய்ப்போக!
 சமூகச் சட்டமே! சமூக வழக்கமே!
 நீங்கள், மக்கள் அனைவரும்
 ஏங்கா திருக்க மண்ணாய்ப் போகவே!

எழுச்சியுற்ற பெண்கள்

மேற்றிசையில் வானத்தில் பொன்னுருக்கு
 வெள்ளத்தில் செம்பருதி மிதக்கு நேரம்!

வேற்கண்ணி யாளொருத்தி சோலைதன்னில்
விளையாட நின்றிருந்தாள் மயிலைப்போலே!
காற்றடித்த சோலையிலே நேரம் பார்த்துக்
கனிய டித்துக் கொண்டு செல்லும் செல்வப்பிள்ளை
ஆற்றுவெள்ளம் போலாசை வெள்ளம் தூண்ட
அவளிடத்தே சில சொன்னான் பின்னுஞ் சொல்வான்;

விரிந்த ஒரு வானத்தில் ஒளிவெள்ளத்தை
விரைந்துவந்து கருமேகம் விழுங்கக்கூடும்!
இருந்தவெயில் இருளாகும் ஒரு கணத்தில்
இது அதுவாய் மாறிவிடும் ஒரு கணத்தில்
தெரிந்ததுதான்; ஆனாலும் ஒன்றேயொன்று!
தெளிந்த ஓர் உள்ளத்தில் எழுந்தகாதல்
பருந்துவந்து கொத்துமென்றும் தணிவதில்லை!
படைதிரண்டு வந்தாலும் சலிப்பதில்லை!

கன்னத்தில் ஒரு முத்தம் வைப்பாய் பெண்ணே,
கருதுவதிற் பயனில்லை தனியாய் நின்று.
மின்னிவிட்டாய் என் மனதில்! பொன்னாய்ப் பூவாய்.
வினைந்துவிட்டாய் கண்ணெதிரில்! என்று சொன்னாள்.
கன்னியொரு வார்த்தையென்றாள் என்னவென்றான்.
கல்வியற்ற மனிதனை நான் மதியேன் என்றான்.
பன்னூற்பண்டிதனென்று தன்னைச் சொன்னான்.
பழச்சுளையின் வாய்திறந்து சிரித்துச் சொல்வாள்.

பெருங்கல்விப் பண்டிதனே! உனக்கோர்கேள்வி;
பெண்களுக்குச் சுதந்தரந்தான் உண்டோ? என்றாள்.
தரும்போது கொள்வதுதான் தருமம் என்றான்.
தராவிடில்நான் மேற்கொண்டால் என்னவென்றாள்.
திருமணமா காதவள்தன் பெற்றோரின்ரிச்
செயல்ஒன்று தான்செய்தல் அஃர்மம் என்றான்.
மருவஅழைக் கின்றாயே, நானும் என்றான்
மாதா பிதாவின்றி விடைசொல்வேனோ?

என்றுரைத்தாள், இதுகேட்டுச் செல்வப்பிள்ளை
என்னேடி, இது உனக்குத் தெரியவில்லை.
மன்றல்செயும் விஷயத்தில் ஒன்றில்மட்டும்
மனம்போல நடக்கலாம் பெண்கள் என்றான்.
என்மனது வேறொருவன் இடத்திலென்றே
இவனிட்ட பீடிகையைப் பறக்கச் செய்தாள்.
உன்நலத்தை இழக்கின்றாய் வலியநானே
உனக்களிப்பேன் இன்பமென நெருங்கலானான்!

அருகவளும் நெருங்கி வந்தாள்; தன் மேல்வைத்த
ஆர்வந்தான் என நினைத்தான்! இமைக்குமுன்னே
ஒருகையில் உடைவாளும் இடதுகையில்
ஓடிப்போ! என்னுமோரு குறிப்புமாகப்

‘அவளை விரும்பி, அவள் தலை மீது
 பூச்சூடு கின்றார்; புறக்கணித்தார் எனைத்!’
 ‘தாமும் அவளும் தனியறை செல்வார்;
 நான் ஏன் வெளியில் நாய்போற் கிடப்பது?’
 ‘அவருக்கு நான் மகன்! அவர் எதிர் சென்றால்,
 நீ போ! என்று புருவம் நெறிப்பதோ?’
 பாட்டி மடியிற் படுத்துப் புரண்டே
 இவ்வாறு அழுதாள் இளம்பூங்கொடியாள்!
 இந்நிலைக்கு இவ்வாறு அழுதாள்—இவளது
 பின்நிலை எண்ணிப் பாட்டி பெரிதும்
 அழுத கண்ணீர் வெள்ளம், அந்தக்
 குழந்தை வாழ்நாட் கொடுமையிற் பெரிதே.

பெண்ணுக்கு நீதி

கல்யாணம் ஆகாத பெண்ணே!—உன்
 கதிதன்னை நீதிச் சயம் செய்க கண்ணே!

(கல்)

வல்லமை பேசியுன் வீட்டில்—பெண்
 வாங்கவே வந்திடு வார்கள் சில பேர்கள்;
 நல்ல விலை பேசுவார்—உன்னை
 நானும் நலிந்து சுமந்து பெற்றோர்கள்
 கல்லென உன்னை மதிப்பார்—கண்ணில்
 கல்யாண மாப்பிள்ளை தன்னையுங் காட்டார்;
 வல்லி உனக்கொரு நீதி ‘இந்த
 வஞ்சகத் தரகர்க்கு நீ அஞ்சவேண்டாம்’

(கல்)

பெற்றவ ருக்கெஜ் மானர்—எதிர்
 பேசுவொண் ணாதவர் ஊரினில் துஷ்டர்.
 மற்றும் கடன் கொடுத்தோர்கள்—நல்ல
 வழியென்று ஜாதியென் றேயுரைப் பார்கள்;
 சுற்றத்திலே முதியோர்கள்—இவர்
 சொற்படி உன்னைத் தொலைத்திடப் பார்ப்பார்.
 சுற்றவளே ஒன்று சொல்வேன்—‘உன்
 கண்ணைக் கருத்தைக் கவர்ந்தவன் நாதன்!’

(கல்)

தனித்துக் கிடந்திடும் லாயம்—அதில்
 தள்ளியடைக்கப் படுங்குதி ரைக்கும்
 கனைத்திட உத்தர வுண்டு—வீட்டில்
 காரிகை நாணவும் அஞ்சவும் வேண்டும்;
 கனத்த உன் பெற்றோரைக் கேளே!—அவர்
 கல்லொத்த நெஞ்சை யுன் கண்ணீரினாலே
 நனைத்திடுவாய் அதன் மேலும்—அவர்
 ஞாயம் தராவிடில் விடுதலை மேற்கொள்!

(கல்)

மாலைக் கடற்கரை யோரம்—நல்ல
 வண்புனல் பாய்ந்திடும் மாநதிதீரம்
 காலைக் கதிர் சிந்து சிற்றார்—கண்
 காட்சிகள், கூட்டங்கள், பந்தாடும் சாலை

வேலை ஒழிந்துள்ள நேரம்—நீ
விளையாடுவாய் தாவி விளையாடு மான்போல்!
கோலத்தினைக் கொய்வதுண்டோ?—‘பெண்கள்
கொய்யாப் பழக்கூட்டம்’ என்றே உரைப்பாய்.

கைம்பெண் நிலை

கண்போற் காத்தேனே—என்னருமைப்-
பெண்ணை நான்தானே

(கண்)

மண்ணாய்ப் போன மாப்
வந்ததால் நொந்தாள்
மணமக னானவன்—பிணமகனாயின்
குணவதி வாழ்க்கை எவ்—வணமினி ஆவது?

பிள்ளை
கிள்ளை

(கண்)

செம்பொற் சிலை, இக்
கைம் பெண்ணாய்ப் போன
திலகமோ குழலில்—மலர்களோ அணியின்
உலகமே வசைகள்—பலவுமே புகலும்

காலே
தாலே

(கண்)

பொன்னுடை பூஷ
போக்கினாளே என்
புகிலும் ஓர் அகம் சகுனம் தீதென
முகமும் கூசுவார்—மகளை ஏசுவார்!

ணங்கள்
திங்கள்!

(கண்)

தரையிற் படுத்தல்
சாதம் குறைத்தல்
தாவி யற்றவன்—மே லழுத்திடும்
வேலின் அக்ரமம்—ஞாலம் ஒப்புமோ?

வேண்டும்
வேண்டும்

(கண்)

வருந்தாமற் கைம்பெண்
திருந்துமோ இச்
மறுமணம் புரிவது—சிறுமைஎன் றறைவது
குறுகிய மதியென—அறிஞர்கள் மொழிசுவர்

முகம்
சமுகம்?

(கண்)

இறந்தவன்மேற் பழி

அந்திய காலம் வந்ததடியே!—பைந்தொடியே!
—இளம்பிடியே! பூங்கொடியே!
சிற்தை ஒன்றாகி நாம் இன்பத்தின்
தேடிச் சகிக்கையில் எனக்கிந்தத்
வந்ததே இனி நான் வாழ்வதற்
மனத்தில் எனக்கிருப்ப தொன்றே—அதை—இன்றே—
குணக்குன்றே!—கேள்நன்றே!
கடும்பிணி யாளன்நான் இறந்தபின்,
கைம்பெண்ணாய் வருந்தாதே, பழிஎன்றன்
அடஞ் செய்யும் வைதிகம் பொருள் படுத்

எல்லை
தொல்லை
கில்லை

(அந்நிய)
மாதே!
மீதே.
தாதே!

ஆசைக்குரியவனை நாடு—மகிழ்வோடு—தார்க்குடு
நலம்தேடு!

(அந்நிய)

கற்கண்டு போன்றபெண் கணவனை இழந்

தால்

கசந்த பெண் ஆவது விந்தைதான் புவி

மேல்!

சொற் கண்டு மலைக்காதே உன் பகுத்

தறிவால்

தோஷம், குணம் அறிந்து நடப்பாய்—துயர் கடப்பாய்—

துணை பிடிப்பாய்—பயம் விடுப்பாய்.

(அந்நிய)

கைம்மைத் துயர்

பெண்கள்துயர் காண்பதற்கும் கண்ணிழந்தீரோ!

கண்ணிழந்தீரோ! உங்கள் கருத்திழந்தீரோ!

(பெண்)

பெண்கொடி தன் துணையிழந்தால்

பின்பு துணை கொள்வதிலே

மண்ணில் உமக் காவதென்ன வாழ்வறிந்தோரே?

வாழ்வறிந்தோரே! மங்கை மாரை ஈன்றோரே!

(பெண்)

மாலையிட்ட மணவாளன் இறந்து விட்டால்

மங்கைநல்லாள் என்ன செய்வாள்? அவளை நீங்கள்

ஆலையிட்ட கரும்பாக்கி உலக இன்பம்

அணுவளவும் அடையாமல் சாகச் செய்தீர்!

பெண்டிழந்த

குமரன் மனம்

பெண்டு கொள்ளச்

செய்யும் எத்தனம்

கண்டிருந்தும் கைப்பெண் என்ற கதை சொல்லலாமோ?

கதை சொல்லலாமோ? பெண்கள் வதை கொள்ளலாமோ?

(பெண்)

துணையிழந்த பெண்கட்குக் காதல் பொய்யோ?

சுகம்வேண்டா திருப்பதுண்டோ அவர்கள் உள்ளம்?

அணையாத காதலனை அணைக்கச் சொன்னீர்

அணைக்கடந்தால் உங்கள்தடை எந்தமுலை?

பெண்ணுக் கொரு

நீதி கண்டீர்

பேதமெனும்

மதுவை யுண்டீர்

கண்ணிலொன்றைப் பழுதுசெய்தால் கான்றுமிழாதோ?

கான்றுமிழாதோ புவி தான் பழியாதோ?

(பெண்)

கைம்மை நீக்கம்

நீ எனக்கும், உனக்கு நானும்—இனி

நேருக்கு நேர் தித்திக்கும் பாலும், தேனும்

(நீ)

தூய வாழ்வில் இதுமுதல் நமதுளம்

நேய மாக அமைவுற உறுதிசொல்! அடி!

(நீ)

கைம்பெண் என் றெண்ணங் கொண்டே
கலங்கினா யோகற் கண்டே?

காடு வேகு வதை ஒரு மொழியினில்
மூடு போட முடியுமோ உரையடி? ததி (நீ)

பைந்தமி மைச்சீ ராக்கக்
கைம்மைஎன் னும்சொல் நீக்கப்

பறந்து வாடி அழகிய மயிலே!
இறந்த கால நடைமுறை தொலையவே. (நீ)

பகுத்தறிவான் மன்று
பாவை நீஏறி நின்று

பாரட உன் எதிரினிற் பழஞ் செயல்
கோரமாக அழிந்தொழிசுவதையே (நீ)

கருத்தொரு மித்த போது
கட்டுக்கள் என்ப தேது

கைம்மை கூறும் அதிசய மனிதர்கள்
செம்மை யாகும் படிசெய மனதுவை! அடி! (நீ)

தனிப்பதற்கோ பிள்ளை

விளக்கு வைத்த நேரத்தில் என் வேலைக்காரி
வெளிப்புறத்தில் திண்ணையிலே என்னிடத்தில் வந்து
களிப்புடனே 'பிரசவந்தான் ஆய்விட்ட' தென்றாள்!
காதிலே குழந்தையமும் இன்னொலியும் கேட்டேன்!
உளக்கலசம் வழிந்துவரும் சந்திராஷத்தாலே
உயிரெல்லாம் உடலெல்லாம் நனைந்துவிட்டேன் நன்றாய்
வளர் த்துவரக் குழந்தைக்கு வயது மூன்றின்பின்
மனைவிதான் மற்றுமொரு கருப்பமுறலானாள்.

பெண்குழந்தை பிறந்ததினி ஆண்குழந்தை ஒன்று
பிறக்குமா என்றிருந்தேன். அவ்வாறே பெற்றாள்!
கண்ணமுகம் முக அழகும் கண்டு நாட்கள்
கழிக்கையிலே மற்றொன்றும் பின் ஒன்றும் பெற்றாள்!
எண்ணுமொரு நால்வரையும் எண்ணி யுழைத்திட்டேன்.
எழில் மனைவி தன்னுடலில் முக்காலும் தேய்ந்தாள்!
எண்ணுவதை நானுண்ண மனம் வருவதில்லை;
உண்ணாமலே மனைவி பிள்ளைகளைக் காத்தாள்.

வரும்படியை நினைக்கையிலே உள்ளமெலாம் நோகும்!
வாராத நினைவெல்லாம்வந்து வந்து தோன்றும்!
துரும்பேனும் என்னிடத்தில் சொத்தில்லை! நோயால்
தொடர்பாகப் பத்துநாள் படுத்துவிட்டால் தொல்லை!
அரும்பாடு மிகப்படவும் ஆகேப்பமில்லை;
ஆர்தருவார் இந்நாளில் அத்தனைக்கும்கூலி?
இரும்பா நான்? செத்துவிட்டால் என் பிள்ளைகட்கே
என்னகதி? ஏன்பெற்றேன்? எனநினைக்கு நாளில்,

ஒருதினத்தில் பத்துமணி இரவினிலே வீட்டில்
 உணவருந்திப் படுக்கையொடு தலையணையும் தூக்கி
 தெருத்தின்னை மேலிட்டேன்! நித்திரையும் போனேன்!
 சிறுவரெல்லாம் அறைவீட்டில் தூங்கியபின் என்றன்
 அருமனைவி என்னிடத்தே மெதுவாக வந்தாள்.
 'அயர்ந்தீரோ' என்றுரைத்தாள்! மலர்க்கரத்தால்தொட்டாள்!
 'தெருவினிலேபனி' என்றாள், ஆமென்று சொன்னேன்;
 தெரிந்து கொண்டேன் அவள் உள்ளம். வார்த்தையென்ன
 தேவை;

மனையாளும் நானுமாய் ஒருநிமிஷ நேரம்
 மவுனத்தில் ஆழ்ந்திருந்தோம் வாய்த்ததொரு கனவு:
 'கனல்புரளும் ஏழ்மையெனும் பெருங்கடலில், அந்தோ!
 கதியற்ற குழந்தைகளோர் கோடானு கோடி
 மனம் பதைக்கச் சாக்காட்டை மருவுகின்ற நேரம்
 வந்ததொரு பணம்என்ற கொடிபறக்கும் கப்பல்;
 இனத்தவரின் குழந்தைகளோ, ஏ! என்று கொஞ்ச,
 ஏறிவந்த சீமான்கள் சீ! என்று போனார்.'

கனவொழிய நனவுலகில் இறங்கிவந்தோம் நாங்கள்;
 காதல்எனும் கடல்முழுக்கை வெறுத்துவிட்டோம். மெய்யாய்த்
 தினம் நாங்கள் படும்பாட்டை யாரறியக்கூடும்?
 சீ! சீ!! சீ!!! இங்கினியும் காதல் ஒரு கேடா?
 எனமுடித்தோம். ஆனாலும் வீட்டுக்குள் சென்றோம்.
 இன்பமெனும் காந்தந்தான் எமையிழுத்த துண்டோ!
 தனியறையில் கண்ணொடுகண் சந்தித்த ஆங்கே
 தடுக்கி விழுந்தோம் காதல் வெள்ளத்தின் உள்ளே!

பத்துமாதம் செல்லப் பகற்போதில் ஓர் நாள்,
 பட்டகடன் காரர்வந்து படுத்துகின்ற நேரம்,
 சித்தமெலாம் முத்தபெண் சுரநோயை எண்ணித்
 திடுக்கிடுங்கால், ஒருகிழவி என்னிடத்தில் வந்து
 முத்தாலம்மை வைத்த கிருபையினால் நல்ல
 முகூர்த்தத்தில் உன்மனைவி பிள்ளைபெற்றாள் என்றாள்!
 தொத்துநோய், ஏழ்மை, பணக்காரர் தொல்லை
 தொடர்ந்தடிக்கும் சூறையிலே பிள்ளையோ பிள்ளை!

காதலுக்கு வழிவைத்துக் கருப்பாதை சாத்தக்
 கதவொன்று கண்டறிவோம். இதிலென்ன குற்றம்?
 சாதலுக்கே பிள்ளை? தவிப்பதற்கோ பிள்ளை?
 சந்தான முறை நன்று; தவிர்க்கும் முறை தீதோ?
 காதலுத்துக் கண்ணலுத்துக் கைகள் அலுத்துக்
 கருத்தலுத்துப் போனோமே! கடைத்தேற மக்கள்
 ஓதலுக் கெல்லாம் மறுப்பா? என்னருமை நாடே,
 உணர்வுகொள் உள்ளத்தில் உடலுயிரில் நீயே.

ஆண் குழந்தை தாலாட்டு

ஆராரோ ஆரரிரோ ஆரரிரோ ஆராரோ
ஆராரோ ஆரரிரோ ஆரரிரோ ஆராரோ

காராரும் வானத்தில் காணும் முழுநிலவே!
நீராரும் தண்கடலில் கண்டெடுத்த நித்திலமே!

ஆசை தவிர்க்கவந்த ஆணழகே சித்திரமே!
ஓசை யளித்துமலர் உண்ணுகின்ற தேன்வண்டே!

உள்ளம் எதிர்பார்த்த ஓவியமே என்மடியில்
பிள்ளையாய் வந்து பிறந்த பெரும்பேறே!

சின்ன மலர்வாய் சிரித்தபடி பால்குடித்தாய்
கன்னலின் சாறே களிரசமே கண்ணுறங்கு!

நீதிதெரியும் என்பார் நீள்கரத்தில் வாளேந்திச்
சாதியென்று போராடும் தக்கைகளின் நெஞ்சில்

கனலேற்ற வந்த களிறே, எனது
மனமேறு கின்ற மகிழ்ச்சிப் பெருங்கடலே!

தேக்குமரம் கடைந்து செய்ததொரு தொட்டிலிலே
ஈக்கள் நுழையாமல் இட்டதிரை நடுவில்,

பொன் முகத்தி லேயிழைத்த புத்தம் புதுநீலச்
சின்னமணிக் கண்ணை இமைக்கதவால் முடிவைப்பாய்;

அள்ளும் வறுமை அகற்றாமல் அப்புவிக்குக்
கொள்ளைநோய் போல் மதத்தை கூட்டியமும் வைதிகத்தைப்

போராடிப் போராடிப் பூக்காமல் காயக்காமல்
வேரொடு பேர்க்கவந்த வீரா, இளவீரா!

வாடப்பல புரிந்து வாழ்வை விழலாக்கும்
முடப்பழக்கத்தைத் தீதென்றால் முட்டவரும்

மாடுகளைச் சீர்திருத்தி வண்டியிலே பூட்டவந்த
ஈடற்ற தோளா, இளந்தோளா, கண்ணுறங்கு;

‘எல்லாம் அவன் செயலே’ என்று பிறர்பொருளை
வெல்லம்போல் அள்ளி விழங்கும் மனிதருக்கும்

காப்பார் கடவுள்உமைக் கட்டையிலநீர் போகும்பட்டும்
வேர்ப்பீர், உழைப்பீர் என உரைக்கும் வீணருக்கும்,

மானிடரின் தோளின் மகத்துவத்தைக் காட்டவந்த
தேனின் பெருக்கே, என் செந்தமிழே கண்ணுறங்கு!

பெண் குழந்தை தாலாட்டு!

ஆராரோ ஆராரோ ஆராரோ ஆராரோ
ஆராரோ ஆராரோ ஆராரியே ஆராரோ

சோலை மலரே! சுவர்ணத்தின் வார்ப்படமே!
காலைஇளஞ் சூரியனைக் காட்டும் பளிங்குருவே!

வண்மை உயர்வு மனிதர் நலமெல்லாம்
பெண்மையினால் உண்டென்று பேசவந்த பெண்ணழகே!

நாய்என்று பெண்ணை நவில்வார்க்கும் இப்புவிக்குத்
தாய்என்று காட்டத் தமிழர்க்கு வாய்த்தவளே!

வெண்முகத்தில் நீலம் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும்
கண்கள் உறங்கு! கனியே உறங்கிடுவாய்!

அன்னத்தின் தூவி அனிச்ச மலரெடுத்துச்
சின்ன உடலாகச் சித்தரித்த மெல்லியலே!

மின்னல் ஒளியே, விலைமதியா ரத்தினமே!
கன்னல் பிழிந்து கலந்த கனிச்சாறே!

மூடத்தனத்தின் முடைநாற்றம் வீசுகின்ற
காடு, மணக்கவரும் கற்பூரப் பெட்டகமே!

வேண்டா சாதி இருட்டு வெளுப்பதற்குத்
தூண்டா விளக்காய்த் துலங்கும் பெருமாட்டி!

புண்ணிற் சரம்விடுக்கும் பொய்ம்மதத்தின் கூட்டத்தைக்
கண்ணிற் கனல்சிந்திக் கட்டழிக்க வந்தவளே!

தெய்வீகத்தை நம்பும் திருந்தாத பெண்குலத்தை
உய்விக்க வந்த உவப்பே! பகுத்தறிவே!

எல்லாம் கடவுள் செயல் என்று துடைநடுங்கும்
பொல்லாங்கு தீர்த்துப் புதுமைசெய வந்தவளே!

வாயில்இட்டுத் தொப்பை வளர்க்கும் சதிக்கிடங்கைக்
கோயிலென்று காசதரும் கொள்கை தவிர்ப்பவளே!

சாணிக்குப் பொட்டிட்டுச் சாமிஎன்பார் செய்கைக்கு
நாணி உறங்கு; நகைத்துநீ கண்ணுறங்கு!

புதிய உலகம்

உலக ஒற்றுமை

தன்பெண்டு தன்பிள்ளை சோறு வீடு
சம்பாத்தியம் இவையுண்டு தானுண் டென்போன்
சின்னதொரு கடுகுபோல் உள்ளங் கொண்டோன்
தெருவார்க்கும் பயனற்ற சிறிய வீணன்!
கன்னலடா என் சிற்றூர் என்போ னுள்ளம்
கடுகுக்கு நேர்முத்த துவரை யுள்ளம்!
தென்னையுள்ளம் ஒன்றுண்டு தனது நாட்டுச்
சுதந்தரத்தால் பிறநாட்டைத் துன்புறுத்தல்!

ஆயுதங்கள் பரிகரிப்பார், அமைதி காப்பார்,
அவரவர்தம் வீடுநகர் நாடு காக்க
வாயடியும் கையடியும் வளரச் செய்வார்!
மாமயிஞ்சி யுள்ளத்தின் பயனும் கண்டோம்!
தூயஉள்ளம் அன்புள்ளம் பெரிய உள்ளம்
தொல்லுலக மக்களெலாம் 'ஒன்றே' என்னும்
தாயுள்ளம் தனிலன்றோ இன்பம்! ஆங்கே
சண்டையில்லை தன்னலந்தான் தீர்ந்த தாலே.

பேரிகை

துன்பம் பிறர்க்கு! நல் இன்பம் தமக் கெனும்
துட்ட மனோபாவம்,
அன்பினை மாய்க்கும்; அறங்குலைக்கும்; புவி
ஆக்கந் தனைக் கெடுக்கும்!
வன்புக் கெலாம் அதுவே துணை யாய்விடும்
வறுமை யெலாம் சேர்க்கும்!
'இன்பம் எல்லார்க்கும்' என்றே சொல்லிப் பேரிகை
எங்கும் முழங்கிடுவாய்!

தாமும் தமார்களும் வாழ்வதற்கே இந்தத்
தாரணி என்ற வண்ணம்,
தீமைக் கெல்லாம் துணையாகும்; இயற்கையின்
செல்வத்தையும் ஒழிக்கும்!
தேமலர்ச் சோலையும் பைம்புனல் ஓடையும்
சித்தத்திலே சேர்ப்போம்!
'சுஷ்மம் எல்லார்க்கும்' என்றே சொல்லிப் பேரிகை
செகம் முழக்கிடுவாய்!

நல்லவர் நாட்டினை வல்லவர் தாழ்த்திடும்
 நச்சு மனப் பான்மை,
 தொல்புவி மேல்விழும் பேரிடியாம்; அது
 தூய்மைதனைப் போக்கும்!
 சொல்லிடும் நெஞ்சில் எரிமலை பூசும்பம்
 சூழத் தகாது கண்டாய்!
 'செல்வங்கள் யார்க்கும்' என்றே சொல்லிப் பேரிகை
 திக்கில் முழக்கிடுவாய்!

தனை அறு!

கடவுள் கடவுள் என்றெதற்கும்
 கதறுகின்ற மனிதர்காள்!
 கடவுள் என்ற நாமதேயம்
 கழறிடாத நாளிலும்

உடமையாவும் பொதுமையாக
 உலகுநன்று வாழ்ந்ததாம்;
 'கடையர்' 'செல்வர்' என்ற தொல்லை
 கடவுள்பேர் இழைத்ததே!

உடைசுமந்த கழுதைகொண்
 டுழைத்ததோர் நிலைமையும்
 உடைமைமுற்றும் படையெய்வி
 அடையும்மன்னர் நிலைமையும்

கடவுளாணையாயின் அந்த
 உடைவெளுக்கும் தோழரைக்
 கடவுள் தான் முன்னேற்றுமோ? தன்
 கழுதைதான் முன்னேற்றுமோ?

ஊரிலேனும் நாட்டிலேனும்
 உலகிலேனும் எண்ணினால்
 நீர்நிறைந்த கடலையொக்கும்
 நேர் உழைப்ப வர்தொகை!

நீர்மிதந்த ஓடமொக்கும்
 நிறைமுதல்கொள் வோர்தொகை;
 நேரிற்குறை மோதுமாயின்
 தோணிஓட்டம் மேவுமோ?

தொழிலறிந்த ஏழை மக்கள்
 தொழில் புரிந்து செல்வர்பால்
 அழிவிலாழு தல்கொடுக்க
 அம்முதற் பணத்தினால்

பழிமிகுந்த அரசமைத்துப்
படைகள் தம்மை ஏலியே
தொழில்புரிந்த ஏழை மக்கள்
சோற்றிலே மண் போடுவார்!

நடவுசெய்த தோழர்கூலி
நாலணாவை ஏற்பதும்
உடலுழைப்பி லாதசெல்வர்
உலகைஆண் டுலாவலும்

கடவுளாணை என்றுரைத்த
கயவர் கூட்டமீதிலே
கடவுள்என்ற கட்டறுத்துத்
தொழிலுளாரை ஏவுவோம்.

கூடித் தொழில் செய்க

கூடித் தொழில் செய்தோர் கொள்ளைலா பம்பெற்றார்
வாடிடும் பேதத்தால் வாய்ப்பதுண்டோ தோழர்களே!

நாடிய ஓர் தொழில் நாட்டார் பலர் சேர்ந்தால்
கேடில்லை நன்மை கிடைக்குமன்றோ தோழர்களே!

சிறுமுதலால் லாபம் சிறிதாகும்; ஆயிரம்பேர்
உறுமுதலால் லாபம் உயருமன்றோ தோழர்களே!

அறுபதுபேர் ஆக்கும் அதனை ஒருவன்
பெறுவதுதான் சாத்தியமோ பேசிடுவீர் தோழர்களே!

பற்பலபேர் சேர்க்கை பலம்சேர்க்கும்; செய்தொழிலில்
முற்போக்கும் உண்டாகும் முன்னிடுவீர் தோழர்களே!

ஒற்றைக் கைதட்டினால் ஓசை பெருகிடுமோ
மற்றும் பலரால் வளம்பெறுமோ தோழர்களே!

ஒருவன் அறிதொழிலை ஊரார் தொழிலாக்கிப்
பெரும்பே றடைவதுதான் வெற்றி என்க தோழர்களே!

இருவர் ஒருதொழிலில் இரண்டுநாள் ஒத்திருந்த
சரிதம் அரிதுநம் தாய்நாட்டில் தோழர்களே!

நாடெங்கும் வாழ்குவதிற் கேடொன்று மில்லை எனும்
பாடம் அதைஉணர்ந்தாற் பயன்பெறலாம் தோழர்களே!

பீடுற்றார் மேற்கில் பிறநாட்டார் என்பதெல்லாம்
கூடித் தொழில் செய்யும் கொள்கையினால் தோழர்களே!

ஐந்துருபாய்ச் சரக்கை ஐந்து பணத்தால் முடித்தல்
சிந்தை ஒருமித்தால் செய்திடலாம் தோழர்களே!

சந்தைக் கடையோநம் தாய்நாடு? லக்ஷம்பேர்
சிந்தை வைத்தால்நம் தொழிலும் சிறப்படையும்
தோழர்களே!

வாடித் தொழிலின்றி வறுமையாற் சாவதெல்லாம்
கூடித் தொழில்செய்யாக் குற்றத்தால் தோழர்களே!

கூடித் தொழில்செய்யாக் குற்றத்தால் இன்று வரை
முடிய தொழிற்சாலை முக்கோடி! தோழர்களே!

கூடைமுறம் கட்டுநரும் கூடித்தொழில்செய்யின்
தேடிவரும் லாபம் சிறப்புவரும் தோழர்களே!

தொழிலாளர் விண்ணப்பம்

காடு களைந்தோம் — நல்ல
கழனிதிருத்தியும் உழவுபுரிந்தும்
நாடுகள் செய்தோம் — அங்கு
நாற்றிசை வீதிகள் தோற்றவும் செய்தோம்
வீடுகள் கண்டோம் — அங்கு
வேண்டிய பண்டங்கள் ஈண்டிடச் செய்தோம்
பாடுகள் பட்டோம் — புவி
பதமுறவே நாங்கள் நிதமும் உழைத்தோம்.

மலையைப்பிளந்தோம் — புவி
வாழ்வென்றேகடல் ஆழமும் தார்த்தோம்
அலைகடல்மீதில் — பல்
லாயிரங்கப்பல்கள் போய்வரச்செய்தோம்
பல தொல்லையுற்றோம் — யாம்
பாதாளம் சென்று பசும்பொன் எடுத்தோம்.
உலையில் இரும்பை — யாம்
உருக்கிப்பல் யந்திரம் பெருக்கியுந்தந்தோம்.

ஆடைகள் நெய்தோம் — பெரும்
ஆற்றைவளைத்து நெல்நாற்றுகள் நட்டோம்;
கூடைகலங்கள் — முதல்
கோபுரம் நற்சுதை வேலைகள் செய்தோம்
கோடையைக் காக்க — யாம்
குடையளித்தோம் நல்ல நடையன்கள் செய்தோம்
தேடிய பண்டம் — இந்தச்
செகத்தில் நிறைந்திட முகத்தெதிர் வைத்தோம்.

வாழ்வுக்கொவ்வாத — இந்த
வையத்தை இந்நிலை எய்தப்புரிந்தோம்,
ஆழகடல், காடு, — மலை
அத்தனையிற்பல சத்தை யெடுத்தோம்.
ஈழை, அசுத்தம் — குப்பை
இலை என்னவே எங்கள் தலையிற் சுயந்தோம்.
குழக்கிடந்தோம் — புவித்
தொழிலாளராம் எங்கள் நிலைமையைக் கேளீர்!

கந்தையணிந்தோம்! — இரு
கையை விரித்தெங்கள் மெய்யினைப் போர்த்தோம்...
மொந்தையிற் கூழைப் — பலர்
மொய்த்துக் குடித்துப் பசித்துக் கிடந்தோம்

சந்தையில் மாடாய் — யாம்
 சந்ததம் தங்கிட வீடுமில்லாமல்
 சிந்தை மெலிந்தோம் — எங்கள்
 சேவைக்கெலாம் இது செய் நன்றிதானோ?

மதத்தின் தலைவீர்! — இந்த
 மண்ணை வளைத்துள்ள அண்ணாத்தைமாரே!
 குதர்க்கம் விளைத்தே — பெருங்
 கொள்ளையடித்திட்ட கோடசுரர்காள்!
 வதக்கிப் பிழிந்தே — சொத்தை
 வடிகட்டி எம்மைத் துடிக்க விட்டிரே!
 நிதியின் பெருக்கம் — விளை
 நிலமுற்றும் உங்கள் வசம் பண்ணி விட்டீர்.

செப்புதல் கேட்பீர்! — இந்தச்
 செகத்தொழிலாளர்கள் மிகப் பலர் ஆதலின்.
 கப்பல்களாக — இனித்
 தொழும்பர்களாக மதித்திடவேண்டாம்;
 இப்பொழுதே நீர் — பொது
 இன்பம் விளைந்திட உங்களின் சொத்தை
 ஒப்படைப்பீரே — எங்கள்
 உடலில் கொதிப்பேறுமுன்பே
 (ஒப்படைப்பீரே!)

வாழ்வில் உயர்வுகொள்!

சுயமரி யாதைகொள் தோழா! — நீ
 துயர்கெடுப்பாய் வாழ்வில் உயர்வடைவாயே! — (சுய)

உயர்வென்று பார்ப்பனன் சொன்னால், — நீ
 உலகினில் மக்கள் எலாட்சமம் என்பாய்;
 துயருறத் தாழ்ந்தவர் உள்ளார் — என்று
 சொல்லிடுந் தீயரைத் தூவென் றுமிழ்வாய்!
 அயலொரு கூட்டத்தார் ஆள்வோர் — சிலர்
 ஆட்பட்டிருப்பவர் என்று சொல்வோரைப்
 பயமின்றி நீதிருந் தச்சொல்! — சிலர்
 பழமைசொன் னால்புது நிலைநலம் காட்டு! (சுய)

சேசு முகம்மது என்றும்! — மற்றும்
 சிவனென்றும் அரியென்றும் சித்தார்த்தனென்றும்,
 பேசி வளர்க்கின்ற போரில் — உன்
 பெயரையும் கூட்டுவர் நீஒப்ப வேண்டாம்!
 காசைப் பிடுங்கிடு தற்கே — பலர்
 கடவுளென் பார்! இரு காதையும் மூடு!
 கூசி நடுங்கிடு தம்பி! — செட்ட
 கோயிலென் றால்ஒரு காதத்திலோடு! (சுய)

கோயில் திருப்பணி என்பர் — அந்தக்
கோவில் விழாவென்று சொல்லியுன் வீட்டு
வாயிலில் வந்துணைக் காசு — கேட்கும்
வஞ்சக மூடரை மனிதர் என்னாதே !
வாயைத் திறக்கவும் சக்தி — இன்றி
வயிற்றைப் பிசைந்திடும் ஏழைகட்கேநீ
தாயென்ற பாவனை யோடும் — உன்
சதையையும் ஈந்திட ஒப்புதல் வேண்டும்.

(சுய)

கடவுள் துவக்கிக் கொடுத்த — பல
கவிதைகள், பதிகங்கள் செப்பிய பேர்கள்,
கடவுள் புவிக்கவ தாரம், — அந்தக்
கடவுளின் தொண்டர்கள், லோக குருக்கள்,
கடவுள் நிகர் தம்பிரான்கள் — ஜீயர்,
கழுகொத்த பூசுரர். பரமாத்து மாக்கள்
கடவுள் அனுப்பிய தூதர் — வேறு
கதைகளினாலும் சுகங்கண்ட துண்டா?

(சுய)

அடிமை தவிர்ந்ததும் உண்டோ? — அன்றி
ஆதிமுதல் இந்தத் தேதிவரைக்கும்,
மிடிமை தவிர்த்ததும் உண்டோ? — அன்றி
மேல்நிலை என்பதைக் கண்டதும் உண்டோ?
குடிக்கவும் நீரற் றிருக்கும் ஏழைக்
கூட்டத்தை எண்ணாமல்; கொடுத்தடி யர்க்கு
மடங்கட்டி வைத்ததி னாலே — தம்பி !
வசம்கெட்டுப் போனது நமதுநன்னாடு.

(சுய)

உழைக்காத வஞ்சகர் தம்மை — மிக
உயர்வான சாதுக்கள் என்பது நன்றோ?
விழித்திருக் கும்போதி லேயே — நாட்டில்
விளையாடும் திருடரைச் 'சாமி' என்கின்றார் !
அழியாத மூடத் தனத்தை — ஏட்டில்
அழகாய் வரைந்திடும் பழிகாரர் தம்மை
முழுதாய்ந்த பாவலர் என்பார் — இவர்
முதலெழுத் தோதினும் மதியிருட் டாகும் !

(சுய)

மாண்டவன் மீண்டான்

ஆற்றோரம் தழை மரங்கள் அடர்ந்த ஒரு தோப்பில்
அழான இளமங்கை ஆடுகின்றாள் ஊஞ்சல்!
சேற்று மண்ணால் திண்ணையிலே உட்கார்ந்து பொம்மை
செய்துவினை யாடுகின்றான் மற்றுமொரு பிள்ளை!
ஏற்றிவைத்த மணிவிளக்கின் அண்டையிலே பாயில்
இளஞ்சிசவும் பெற்றவனும் கொஞ்சுகின்றார் ! ஓர் பால்
ஏற்றகடன் தொல்லையினால் நோய்கொண்ட தந்தை
ஏ! என்று கூச்சலிட்டான் நினைதவறி வீழ்ந்தான்!

அண்டை அயல் மனிதரெல்லாம் ஓடிவந்தார் ஆங்கே
அருந்துணைவி நாயகனின் முகத்தில்முகம் வைத்துக்
கெண்டைவிழிப் புனல்சோர அழுதுதுடித் திட்டாள்;
கீழ்க்கிடந்து மெய்சோர்ந்த நோயாளி தானும்
தொண்டையிலே உயிரெழுப்பும் ஒலியின்றிக் கண்ணில்
தோற்றமது குறைவுபடச் சுவாசம்மேல் வாங்க,
மண்டைசுழ லக்கண்ணீர் வடித்துவடித் தழுதான்
மனமுண்டு வாயில்லை என்செய்வான் பாவம்!

பேசாயோ வாய்திறந்து பெற்றெடுத்த உன்றன்
பிள்ளைகளைக் கண்கொண்டு பாராயோ என்றன்
வீசாத மணிஒளியே என்றுரைத்தாள் மனைவி.
விருப்பமதை இன்னதென விளம்பிடுக, என்று
நேசரெலாம் கேட்டார்கள்: கேட்ட நோயாளி
நெஞ்சினையும் விழிகளையும் தன்னிலையில் ஆக்கிப்
பேசமுடியா நிலையில் ஈனசுரத் தாலே
பெண்டுபிள்ளை! பெண்டுபிள்ளை!! என்றுரைத்தான்,
சோர்ந்தான்!!!

எதிர்இருந்தோர் இதுகேட்டார்; மிகஇரக்கங்கொண்டார்.
இறப்பவனைத் தேற்றவெண்ணி ஏதேதோ சொன்னார்.
இதுதேதி உன்கடனைத் தீர்க்கின்றோம் என்றார்.
இருந்தநிலை மாறவில்லை மற்றொருவன் வந்து
மதிவந்து விட்ட தண்ணே நமதுசர்க் காருக்கு!
‘மக்களுக்குப் புலிப்பொருள்கள் பொது’ வென்று சர்க்கார்
பதிந்து விட்டார். இனிப்பெண்டு பிள்ளைகளைப் பற்றிப்
பயமில்லை! கவலையில்லை! மெய்யண்ணே, மெய்மெய்!!

என்று சொன்னான் தேற்று மொழி, இறக்கின்றமனிதன்
இறக்குங்கால் கவலையின்றி இறக்கட்டும் என்று!
நன்றிந்த வார்த்தை, அவன் காதினிலே பாய்ந்து
நலிவுற்ற உள்ளத்தைப் புலியுளமாய்ச் செய்து
சென்ற உயிர் செல்லாமல் செய்ததனால் அங்குச்
செத்துவிட்ட அம்மனிதன் பொத்தெனவே குந்தி,
இன்றுநான் சாவதற்கே அஞ்சவில்லை என்றான்!
இறப்பதனில் இனியெனக்குக் கற்கண்டென்றானே!

ஆய்ந்து பார்!

சாந்தியால் உலகம் தழைப்பது நன்றா?
சமயபே தம்வளர்த்தே தளர்வது நன்றா?
மாந்தரிற் சாதி வகுப்பது சரியா?
மக்கள் ஒரே குலமாய் வாழ்வது சரியா?

வாய்ந்தபோர்க் குறிபோல் மதக்குறி இனிதா?
மனமொழி மெய்ஒன்றி மகிழுதல் இனிதா?
ஆய்ந்து பார் நெஞ்சமே அமைதிதான் சிறப்பா?
அண்டை வீட்டைப்பறிக்கும் சண்டைதான் சிறப்பா?

காணுமானிடரைக் கனம்செயல் முறையா?
கடவுள் எனும் மயக்கில் கவிழ்ப்பது முறையா?
மாணுறும் தன்னம்பிக்கை வளர்ப்பது நலமா?
வயப்படும் பக்தியினால் பயப்படல் நலமா?

வீணரைப் பணிவது மக்களின் கடனா?
மேவும் உழைப்பினிலே ஏவுதல் கடனா?
நாணு மூடவழக்கம் நாடுதல் பெரிதா?
நல்லறி வென்னும்வழிச் செல்லுதல் பெரிதா?

கோயிலுக் கொன்று கொடுத்திடல் அறமா?
கோடிகொடுக்கும் கல்வி தேடிடல் அறமா!
வாயிலில் வறியரை வளர்த்திடல் அன்போ?
மடத்தில் வீணிற் பொருளைக் கொடுத்திடல் அன்போ?

நாயிலுங் கடையாய் நலிவது மேலா?
நல்ல கூட்டுத்தொழில்கள் நாட்டிடல் மேலா?
ஓய்வறியார் உறங்க இடந்தரல் உயர்வா?
ஊரை வளைக்கும்குரு மார்செயல் உயர்வா?

மாதர்தம் உரிமை மறுப்பது மாண்பா
மாதர் முன்னேற்றத்தால் மகிழ்வது மாண்பா?
மேதினி துயர்பட விரும்புதல் இதமா?
விதவைக்கு மறுமணம் உதவுதல் இதமா?

கோதையர் காதல்மணம் கொள்வது சீரோ?
குழந்தைக்கு மணஞ்செய்து கொள்வது சீரோ?
போதனையாற் பெண்கள் பொதுவெனல் கனமோ?
பொட்டுக்கட்டும் வழக்கம் போக்குதல் கனமோ?

பாழ்படும் பழமை சூழ்வது திறமா?
பகுத்தறிவால் நலம் வகுப்பது திறமா?
தாழ்பவர் தம்மைத் தாழ்த்துதல் சால்போ?
தனம் காப்பவர் தங்கள் இனம் காத்தல் சால்போ?

ஆழ்வுறும் ஆத்திகம் வைதிகம் சுகமா?
அகிலமேற் சமதர்மம் அமைப்பது சுகமா?
சூழும் நற்பேதம் தொடர்வது வாழ்வோ?
சுயமரியாதையால் உயர்வது வாழ்வோ?

மானிட சக்தி

மானிடத் தன்மையைக் கொண்டு—பலர்
வையத்தை ஆள்வது நாம்கண்ட துண்டு
மானிடத் தன்மையை நம்பி—அதன்
வன்மையினாற்புவி வாழ்வுகொள் தம்பி!

‘மானிடம்’ என்றொரு வாறும்—அதை
வசத்தில் அடைந்திட்ட உன்இரு தோளும்
வாறும் வசப்பட வைக்கும்—இதில்
வைத்திடும் நம்பிக்கை, வாழ்வைப் பெருக்கும்

(மானிட)

மானிடன் வாழ்ந்த வரைக்கும்—இந்த
வையத்திலே அவன் செய்தவரைக்கும்
மானிடத் தன்மைக்கு வேறாய்—ஒரு
வல்லமை கேட்டிருந்தால் அதைக் கூறாய்!
மானிட மென்பது புல்லோ?—அன்றி
மரக்கட்டை யைகுறித் திடவந்த சொல்லோ!
கானிடை வாழ்ந்ததும் உண்டு—பின்பு
கடலை வசப்படச் செய்ததும் அதுதான்!

(மானிட)

மானிடம் போற்ற மறுக்கும்—ஒரு
மானிடம் தன்னைத்தன் உயிரும் வெறுக்கும்;
மானிடம் என்பது குன்று—தனில்
வாய்ந்த சமத்துவ உச்சியில் நின்ற
மானிடருக் கினி தாக—இங்கு
வாய்த்த பகுத்தறி வாம்விழி யாலே
வாந்திசை எங்கணும் நீ பார்!—வாழ்வின்
வல்லமை ‘மானிடத் தன்மை’ என்றேதேர்.

(மானிட)

முன்னேறு!

சாதிமத பேதங்கள் மூட வழக்கங்கள்
தாங்கி நடைபெற்றுவரும் சண்டை யுலகிதனை
ஊதையினில் துரும்புபோல் அலைக்கழிப்போப்; பின்னர்
ஒழித்திடுவோம்; புதியதோர் உலகம் செய்வோம்!
பேதமிலா அறிவுடைய அவ்வுலகத்திற்குப்
பேசு சுயமரியாதை உலகு எனப் பேர்வைப்போம்!
ஈதேகான்! சமூகமே, யாம் சொன்னவழியில்
ஏறுநீ! ஏறுநீ!! ஏறுநீ!!! ஏறே.

அண்டுபவர் அண்டாத வகை செய்கின்ற
அநியாயம் செய்வதெது? மதங்கள் அன்றோ?
கொண்டு விட்டோம் பேரறிவு, பெருஞ்செயல்கள்
கொழித்து விட்டோம் என்றிங்கே கூறுவார்கள்.
பண்டொழிந்த புத்தன், ராமாநுஜன் மு
கம்மது, கிறிஸ்து—எனும் பலபேர் சொல்லிச்
சண்டையிடும் அநியாயம் அறிந்தாரில்லை!
சமூகமே ஏறுநீ, எம் கொள்கைக்கே!

உலகப்பன் பாட்டு

பகுத்தறிவு மன்றத்தில் உலகம் என்ற
பழயமுத லாளியினை நிற்கவைத்து
மிகுத்திருந்த உண்நன்செய், புன்செய் யாவும்
வெகுகாலத் தின்முன்னே, மக்களயாரும்
சுகித்திருக்கக் குத்தகைக்கு விட்டதுண்டோ?
சொல்! என்றேன்; உலகப்பன் ஆம் என்றான்.
வகுத்தஅந்தக் குத்தகைக்குச் சீட்டுமுண்டோ
வாய்ச்சொல்லோ என்றுரைத்தேன். வாய்ச்சொல்
என்றான்.

குத்தகைக்கா ரர்தமக்குத் குறுத்த எல்லை
குறித்தபடி உள்ளதுவா என்றுகேட்டேன்.
கைத்திறனும் வாய்த்திறனும் கொண்டபேர்கள்
கண்மூடி மக்களது நிலத்தையெல்லாம்
கொத்திக்கொண் டேப்பமிட்டு வந்த தாலே
கூலிமக்கள் அதிகரித்தார், என்னசெய்வேன்!
பொத்தல் இலைக் கலமானார் ஏழைமக்கள்.
புனல்நிறைந்த தொட்டியைப்போல் ஆனார் செல்வர்;

அதிகரித்த தொகைதொகையாய்ச் செல்வமெல்லாம்
அடுக்கடுக்காய்ச் சிலரிடம்போய் ஏறிக்கொண்டு
சதிராடு தேவடியாள் போல்ஆடிற்று!
தரித்திரரோ புழுப்போலே துடிக்கின்றார்கள்;
இதுஇந்நாள் நிலை என்றான் உலகப்பன் தான்!
இந்நிலையி லிருப்பதனால் உலகப்பா நீ!
புதுகணக்குப் போட்டுவிடு, பொருளைஎல்லாம்
பொதுவாக எல்லார்க்கும்நீ குத்தகை செய்.

ஏழைமுத லாளியென்ப தில்லாமற்செய்,
என்றுரைத்தேன். உலகப்பன் எழுந்து துள்ளி,
ஆழமப்பா உன் வார்த்தை! உண்மையப்பா,
அதற்கென்ன தடையப்பா, இல்லையப்பா;
ஆழமப்பா உன்கருத்து, மெய்தானப்பா,
அழகாயும் இருக்குதப்பா, நல்லதப்பா,
தாழ்வுயர்வு நீங்குமப்பா, என்று சொல்லித்
தகதகென ஆடினான். நான் சிரித்து,

ஆடுகின்றாய் உலகப்பா! யோசித்துப்பார்!
ஆர்ப்பாட்டக் காரர் இதை ஒப்பாரப்பா!
தேடப்பா ஒருவழியை என்று சொன்னேன்.
செகத்தப்பன் யோசித்துச் சித்தம்சோர்ந்தான்,
ஓடப்ப ராயிருக்கும் ஏழையப்பர்
உதையப்ப ராகிவிட்டால், ஓர்நொடிக்குள்
ஓடப்பர் உயரப்பர் எல்லாம் மாறி
ஓப்பப்பர் ஆய்விடுவார் உணரப்பாநீ!

உலகம் உன்னுடையது!

பள்ளம் பறிப்பாய், பாதாளத்தின்
 அடிப்புறம் நோக்கி அழுந்துக! அழுந்துக!
 பள்ளந்தனில்விழும் பிள்ளைப் பூச்சியே,
 தலையைத்தாழ்த்து! முகத்தைத்தாழ்த்து!
 தோளையும் உதட்டையும் தொங்கவை! ஈன
 உளத்தை, உடலை, உயிரைச் சுருக்கு!
 நக்கிக்குடி! அதை நல்லதென்றுசொல்!
 தாழ்ந்துதாழ்ந்து தாழ்ந்த நாயினும்
 தாழ்ந்துபோ! குனிந்து தரையைக்கொளவி
 ஆமையைப் போல அடங்கி ஓடுங்கு!
 பொட்டுப் பூச்சியே, புன்மைத் தேரையே
 அழு! இளி! அஞ்சு! குனி! பிதற்று!
 கன்னங்கருத்த இருட்டின் கறையே
 தொங்கும் நரம்பின் தூளே! இதைக்கேள்;
 மனிதரில் நீயுமோர் மனிதன்; மண்ணன்று!
 இமைதிரு! எழுந்து நன்றாய் எண்ணுவாய்!
 தோளை உயர்த்துச் சுடர்முகம் தூக்கு!
 மீசையை முறுக்கி மேலே ஏற்று!
 விழித்தவிழியில் மேதினிக் கொளிசெய்!
 நகைப்பை முழக்கு! நடத்து லோகத்தை!
 உன்விடு-உனது பக்கத்தின் வீட்டின்
 இடையில் வைத்த சுவரை இடித்து
 வீதிகள் இடையில் திரையை விலக்கி
 நாட்டொடு நாட்டை இணைத்து மேலே
 ஏறு! வாளை இடிக்கும் மலைமேல்
 ஏறு விடாமல்! ஏறு மேன்மேல்!
 ஏறிநின்று பாரடா எங்கும்;
 எங்கும் பாரடா இப்புவி மக்களை!
 பாரடா உனது மானிடப் பரப்பை!
 பாரடா உன்னுடன் பிறந்த பட்டாளம்!
 'என்குலம்' என்றுணைத் தன்னிடம்ஓட்டிய
 மக்கட்பெருங்கடல் பார்த்து மகிழ்ச்சிகொள்!
 அறிவை விரிவுசெய்! அகண்டமாக்கு!
 விசாலப் பார்வையால் விழுந்த மக்களை!
 அணைந்துகொள்! உன்னைச் சங்கமமாக்கு.
 மானிட சமுத்திரம் நானென்று கூவு!
 பிரிவிலை எங்கும் பேதமில்லை
 உலகம் உண்ணஉண்! உடுத்த உடுப்பாய்!
 புகல்வேன்; 'உடைமை மக்களுக்குப் பொது'
 புனியை நடத்துப் பொதுவில் நடத்து!
 வாளைப் போல மக்களைத் தாவும்
 வெள்ளை அன்பால் இதனைக்
 குள்ள மனிதர்க்கும் கூறடா தோழனே!

சாய்ந்த தராக்

வாழ்வதிலும் நலம் குழ்வதிலும் புவி
மக்களெல்லாம் ஒப்புடையார்!

ஏழ்மையில் மக்களைத் தள்ளுவதோ?—இதை
இன்பமெனச் சிலர் கொள்ளுவதோ?

(வா)

கூழுக்குப் பற்பலர் வாடவும் சிற்சிலர்
கொள்ளையடிப்பதும் நீதியோ—புவி
வாழ்வதுதான் எந்தத் தேதியோ?

(வா)

சிற்சிலர் வாழ்ந்திடப் பற்பலர் உழைத்துத்
தீர்களுமும் இந்த லோகமே—உரு
அற்றொழிந் தாலும்நன் றாகுமே!

(வா)

காண்பதெலாம் தொழிலாளி செய்தான் அவன்
காணத்தகுந்தது வறுமையாம்—அவன்
பூணத் தகுந்ததும் பொறுமையாம்!

(வா)

அன்பெனச் சொல்லியிங் காதிமுதற் பேத
வன்மை வளர்த்தனர் பாரிலே—அதன்
பின்புகண் டோம்இதை நேரிலே

(வா)

மக்கள் பசிக்க மடத்தலைவர்க் கெனில்
வாழை யிலைமுற்றும் நறுநெய்யாய்—இது
மிக்குயிர் மேல்வைத்த கருணையாம்

(வா)

கோயிலிலே பொருள் கூட்டும் குருக்களும்
கோதையற் தோளினிற் சாய்கின்றார்—இங்கு
நோயினிலே மக்கள் மாய்கின்றார்

(வா)

கோரும் துரைத்தனத்தாரும் பெரும் பொருள்
கொண்டவர்க்கே நலம் கூட்டுவார்—உழைப்
போரிடமே சுத்திதீட்டுவார்

(வா)

மக்களெல்லாம் சமமாக அடைந்திட
மாநிலம் தந்ததில் வஞ்சமோ?—பசி
மிக்கவரின் தொகை கொஞ்சமோ?

(வா)

வியர்வைக் கடல்

அதிகாலை

கிழக்கு வெளுக்குமுன் வெளியிற் கிளம்பினேன்
ஒளிசெயும் மணியிருள், குளிர்ச்சி; நிசப்தம்,
இவற்றிடை என்னுளம் துள்ளும் மான்குட்டி!
உத்ஸாகம் எனைத் தூக்கி ஓடினது!

இயற்கை

குன்றம் இருக்கும் அக்குன்றத்தின் பால்
குளமும், அழகிய குளிர்பூஞ் சோலையும்
அழகு செய்யும்! அவ்விடத் தில்தான்
என்றவன் சொந்த நன்செய் உள்ளது.

பகல்

கடல்மிசை உதித்த பரிதியின் நெடுங்கதிர்
வானெலாம் பாய்ந்தது! பறந்தது வல்லிருள்!
புவியின் சித்திரம் ஒளியிற் பொலிந்தது.
இயற்கை தந்த எழிலிடை நடந்தேன்.

வயல்

வளம்பெற நிறைந்த இளம்பயிர்ப் பசுமை
மரகதம் குவிந்த வண்ணம் ஆயிற்று;
மரகதக் குவியல்மேல் வாய்ந்த பனித்துளி
காணக்கண் கூசும் வயிரக் களஞ்சியம்!
பரந்தஎன் வயலைப் பார்த்துக்கோண் டிருந்தேன்
மகிழ்ச்சி தவிர மற்றொன்று காணேன்!

உழைப்பு

களையினைக் களைவது கருதி, எனது
பண்ணை ஆட்கள் பலபேர் வந்தனர்.
என்னை வணங்கினர்; வயலில் இறங்கினர்.
வில்லாய் வளைந்தது மேனி; அவர்தோள்
விசையாய்க் களைந்தது களையின் விளைவை!
முகவிழி கவிழ்ந்து வயலில் மொய்த்தது.

நடுப்பகல்

காலை போதினைக் கனலாற் பொசுக்கிச்
சூரியன் ஏறி உச்சியிற் சூழ்ந்தான்.
சூடுவெயில் உழவர் தோலை உரித்தது;
புதுமலர்ச் சோலையில் போய்விட்டேன் நான்.

வெயில்

சூளிர் புனல் தெளிந்து நிறைந்த மணிக் குளம்!
நிழல்சேர் கரையில் நின்றுகொண் டிருந்தேன்.
புழுக்கமும் வியர்வையும் எழுப்பி என்னை
நலிவு செய்த நச்சு வெய்யில்,
வானி லிருந்து மண்ணிற் குதித்துத்
தேன்மலர்ச் சோலைச் செழுமை கடந்தென்
உளத்தையும் உயிரையும் பூப்பது விந்தை!
குளத்தில் விழுந்து குளிக்கத் தொடங்கினேன்.
வெள்ளப் புனலும் கொள்ளிபோல் சுட்டது.

உழைப்புத் துன்பம்

காலைப் போதினைக் கனலால் பொசுக்கிச்
சோலையும் கடந்து சுடவந்த வெயில்
விரிபுனற் குளத்தையும் வெதுப்பிய தெண்ணினேன்.
எண்ணும் போதென் கண்ணின் எதிரில்
வியர்வையும் அயர்வுமாய்ப் பண்ணை யாட்கள்
வந்து நின்று வணக்கம் செய்தனர்.
ஐயகோ நெஞ்சமே, இந்த ஆட்கள்
தாங்குகொணாக் கனலை எவ்வாறு தாங்கினர்?

வியர்வைக் கடலின் காட்சி

களைபோக்கு சிறுபயன் விளைக்க இவர்கள்
உடலைக் கசக்கி உதிர்த்த வியர்வையின்
ஒவ்வொரு துளியிலும் கண்டேன்
இவ்வுலகுழைப்பவர்க்குரிய தென்பதையே!

நீங்களே சொல்லுங்கள்

சித்திரச் சோலைகளே! உமை நன்கு
திருத்த இப் பாரினிலே—முன்னர்
எத்தனை தோழர்கள் ரத்தம் சொரிந்தன
ரோ! உங்கள் வேரினிலே.

நித்தம் திருத்திய நேர்மையி னால்மிது
நெல்விளை நன்னிலமே!—உனக்
கெத்தனை மாந்தர்கள் நெற்றி வியர்வை
இறைத்தனர் காண்கிலமே.

தாமரை பூத்த தடாகங்களே! உமைத்
தந்தஅக் காலத்திலே—எங்கள்
தூய்மைச் சகோதரர் தூர்ந்து மறைந்ததைச்
சொல்லவோ ஞாலத்திலே.

மாமிகு பாதைகளே! உமை இப்பெரு
வையமெ லாம் வகுத்தார்—அவர்
ஆமை எனப்புலன் ஐந்தும் ஒடுங்கிட
அந்தியெலாம் உழைத்தார்.

ஆர்த்திடும் யந்திரக் கூட்டங்களே!—உங்கள்
ஆதி அந்தம் சொல்லவோ?—நீங்கள்
ஊர்த் தொழிலாளர் உழைத்த உழைப்பில்
உதித்தது மெய் அல்லவோ?

கிர்த்திகொள் போகப் பொருட்புவிவே! உன்றன்
கீழிருக்கும் கடைக்கால்—எங்கள்
சிர்த்தொழி லாளர் உழைத்த உடம்பிற்
சிதைந்த நரம்புகள் தோல்!

நீர்கனல் நல்ல நிலம்வெளி காற்றென
நின்ற இயற்கைகளே! — உம்மைச்
சாரும் புவிப்பொருள் தந்ததெவை? தொழி
லாளர் தடக்கைகளே!

தாரணியே! தொழிலாளர் உழைப்புக்குச்
சாட்சியும் நியன்றோ? — பசி
தீரும் என்றால் உயிர்போகும் எனச்சொல்லும்
செல்வர்கள் நீதி நன்றோ?

எலிகள் புசிக்க எலாம் கொடுத்தே சிங்க
ஏறுகள் ஏங்கிடுமோ — இனிப்
புலிகள் நரிக்குப் புசிப்பனித்தே பெரும்
புதரினில் தூங்கிடுமோ?

கிலியை விடுத்துக் கிளர்ந்தெழுவார் இனிக்
கெஞ்சும் உத் தேசமில்லை — சொந்த
வலிவுடையார் இன்ப வாழ்வுடையார் இந்த
வார்த்தைக்கு மோசமில்லை.

புதிய உலகு செய்வோம்

புதியதோர் உலகம் செய்வோம் — கெட்ட
போரிடும் உலகத்தை வேரொடு சாய்ப்போம். (புதிய)

பொதுஉடைமைக் கொள்கை திசையெட்டும் சேர்ப்போம்)
புனிதமோ டதை எங்கள் உயிரென்று காப்போம். (புதிய)

இதயமெலாம் அன்பு நதியினிலே நனைப்போம்
'இது எனதெ'ன்னுமோர் கொடுமையைத் தவிர்ப்போம்
(புதிய)

உணர்வெனும் கனலிடை அயர்வினை எரிப்போம்
'ஒருபொருள்தனி, எனும் மனிதரைச் சிரிப்போம்! (புதிய)

இயல் பொருள் பயன்தர மறுத்திடல் பசிப்போம்
ஈவதுண்டாம் எனில் அனைவரும் புசிப்போம். (புதிய)

பலிபீடம்

மத — ஓடத்திலேறிய மாந்தரே — பலி
பீடத்திலே சாய்ந்தீரே!

பாடுபட்டீர்கள் பருக்கையில்லா தொரு
பட்டியில் மாடென வாழ்கின்றீர் — மதக்
கேடர்கள் காலினில் வீழ்கின்றீர் — ஒண்ட
வீடுமில்லாமலே தாழ்கின்றீர்! (மத)

பாதிக்குதே பசி என்றுரைத்தால், செய்த
பாபத்தைக் காரணம் காட்டுவார் — மத
வாதத்தை உம்மிடம் நீட்டுவார் — பதில்
ஓதி நின்றால் படை கூட்டுவார். (மத)

வாதனை சொல்லி வணங்கி நின்றால் தெய்வ
சோதனை என்றவர் சொல்லுவார் — பணச்
சாதனையால் உம்மை வெல்லுவார் — கெட்ட
போதனையால் தினம் கொல்லுவார்.

(மத)

பேதிக்கும் நோய்க்கும் பெரும்பசிக்கும் பல
பீதிக்கும் வாய்திறப் பீர்களோ! — இழி
சாதியென்றால் எதிர்ப்பீர்களோ? — செல்வர்
வீதியைத் தான் மதிப்பீர்களோ?

(மத)

கூடித் தலிக்கும் குழந்தை மனைவியர்
கூழை நினைத்திடும் போதிலே — கோயில்
வேடிக்கையாம் தெரு மீதிலே — செல்வர்
வாடிக்கை ஏற்பீரோ காதிலே?

(மத)

தொட்டிடும் வேலை தொடங்கலு மின்றியே
தொந்தி சுமக்கும்பு ரோகிதர் — இட்ட
சட்டப்படிக்கு நீரோ பதர் — அவர்
அட்டகாசத்தினுக் கேதெதிர?

(மத)

மூடத்தனத்தை முடுக்கும் மதத்தை நிர்
மூலப்படுத்தக்கை ஓங்குவீர் — பலி
பீடத்தை விட்டினி நீங்குவீர் — செல்வ
நாடு நமக்கென்று வாங்குவீர்.

(மத)

பன்மணித்திரள்

தமிழ் நாட்டிற் சினிமா

உருவினையும் ஒலியினையும் ஒன்றாகச் சேர்த்தே
ஒளிபெருகத் திரையினிலே படங்காட்டும் கலையைத்
தருவினைக்கும் நல்லறிஞர், ஐரோப்பியர்கள்
தெரிந்துவெளி யாக்குகின்றார் எனக்கேட்ட நாளில்,
இருவிழியால் அதுகாணும் நாள் எந்த நாளோ,
என்னாடும் அக்கலையில் இறங்குநாள் எந்நாள்,
இருள்கிழித்துத் தமிழ்நாடாம் நிலவுதனை, உலகின்
எதிர்வைக்கும் நாள் எந்நாள்' என்றுபல நினைத்தேன்.

ஒலி யுருவப்படம் ஊரில் காட்டுவதாய்க் கேட்டேன்;
ஓடினேன்; ஓடியுட்கார்ந் தேன் இரவில் ஒருநாள்.
புலிவாழும் காட்டினிலே ஆங்கிலப்பெண் ஒருத்தி.
புருஷர்சக வாசமிலாப் புதுப்பருவ மங்கை
மலர்க்குலத்தின் அழகினிலே வண்டுவிழி போக்கி
வசமிழந்த படியிருந்தாள்! பின்பக்கம் ஒருவன்
எலிபிடிக்கும் பூனைபோல் வந்தந்த மங்கை
எழில் முதுகிற் கைவைத்தான்! புதுமை ஒன்றுகண்டேன்.

உளமுற்ற கூச்சந்தான் ஒளிவிழியில் மின்ன,
உயிர்அதிர்ந்த காரணத்தால் உடல் அதிர்ந்து நின்றே.
தெளிபுனலின் தாமரைமேற் காற்றடித்தபோது
சிதறுகின்ற இதழ்போலே செவ்விதழ் துடித்துச்
சுளைவாயால் ந்யார்என் றனல்விழியாற் கேட்டாள்
சொல்பதில்நீ என்றதவள் சுட்டுவிரல் ஈட்டி!
களங்கமிலாக் காட்சி, அதில் இயற்கை யெழில்கண்டேன்!
கதைமுடிவில் 'படம்' என்ற நினைவுவந்த தன்றே!

என்தமிழர் படமெடுக்க ஆரம்பஞ் செய்தார்;
எடுத்தார்கள் ஒன்றிரண்டு பத்துநூறாக!
ஒன்றேனும் தமிழர்நடையுடைபா வணைகள்
உள்ளதுவாய் அமைக்கவில்லை, உயிர் உள்ளதில்லை!
ஒன்றேனும் தமிழருமை உணர்த்துவதாயில்லை!
ஒன்றேனும் உயர்நோக்கம் அமைந்ததுவா யில்லை!
ஒன்றேனும் உயர்நடிகர் வாய்ந்ததுவா யில்லை!
ஒன்றேனும் வீழ்ந்தவரை எழுப்புவதா யில்லை!

வடநாட்டார் போன்ற உடை, வடநாட்டார் மெட்டு!
மாத்தமிழர் நடுவினிலே தெலுங்கு கீர்த் தனங்கள்!
வடமொழியில் ஸ்லோகங்கள்! ஆங்கில ப்ரசங்கம்!
வாய்க்கு வரா இந்துஸ்தான்! ஆபாச நடனம்!
அடையும் இவை அத்தனையும் கழித்துப் பார்க்குங்கால்!
அத்திம்பேர் அம்மாமியி னனுந் தமிழ்தான் மீதம்!
கடவுளர்கள், அட்டைமுடி, காகிதப் பூஞ்சோலை
கண்ணாடி முத்துவடம் கண்கொள்ளாக் காட்சி!

பரமசிவன் அருள்புரிய வந்துவந்து போவார்!
பதிவிரதைக் கின்னல்வரும் பழையபடி தீரும்!
சிரமமொடு தாளமெண்ணிப் போட்டியிலே பாட்டுச்
சிலபாடி மிருதங்கம் ஆவர்த்தம் தந்து
வரும் காதல்! அவ்விதமே துன்பம் வரும், போகும்!
மகரிஷிகள் கோயில்குளம் — இவைகள் கதாசாரம்.
இரக்கமுற்ற படமுதலாளிக் கெல்லாம் இதனால்
ஏழைகளின் ரத்தத்தை உறிஞ்சியது லாபம்!

படக்கலைதான் வாராதா எனநினைத்த நெஞ்சம்
பாழ்படுத்தும் முதலாளி வர்க்கத்தின் செயலால்,
படக்கலையாம் சனியொழிந்தால் போதுமென என்னும்!
பயன்விளைக்கும் விதத்தினிலே பலசெல்வர் கூடி
இடக்ககற்றிச் சுயநலத்தைச் சிறிதேனும் நீக்கி
இதயத்தில் சிறிதேனும் அன்புதனைச் சேர்த்துப்
படமெடுத்தால் செந்தமிழ் நாடென்னும் இளமயிலும்
படமெடுத்தாடும்; தமிழர் பங்கமெலாம் போமே!

புத்தகசாலை

தனித்தமைந்த வீட்டிற் புத்தகமும் நானும்
சையோகம் புரிந்ததொரு வேளைதன்னில்,
இனித்தபுவி இயற்கையெழில் எல்லாம் கண்டேன்;
இசைகேட்டேன்! மணம்மோந்தேன்! சுவைகள்
உண்டேன்!

மனித்தரிலே மிக்குயர்ந்த கவிஞர் நெஞ்சின்
மகாசோதியிற் கலந்த தெனது நெஞ்சும்!
சனித்ததங்கே புத்துணர்வு! புத்தகங்கள்
தருமுதவி பெரிது! மிகப்பெரிது கண்டீர்!

மனிதரெலாம் அன்புநெறி காண்பதற்கும்
மனோபாவம் வாணைப்போல் விரிவடைந்து
தனிமனித தத்துவமாம் இருளைப் போக்கிச்
சகமக்கள் ஒன்றென்ப துணர்வதற்கும்,
இனிதினிதாய் எழுந்தஉயர் எண்ணமெல்லாம்
இலகுவது புலவர் தரு சுவடிச்சாலை;
புனிதமுற்று மக்கள் புது வாழ்வுவேண்டில்
புத்தக சாலையேண்டும் நாட்டியாண்டும்.

தமிழர்க்குத் தமிழ்மொழியிற் சுவடிச்சாலை
சர்வகலா சாலையைப்போல் எங்கும்வேண்டும்.
தமிழிலிலாப் பிறமொழிநூல் அனைத்தும் நல்ல
தமிழாக்கி வாசிக்கத் தருதல்வேண்டும்,
அமுதம்போல் செந்தமிழிற் கவிதைநூற்கள்,
அழகியவாம் உரைநடையில் அமைந்த நூற்கள்,
சுமைசுமையாய்ச் சேகரித்துப் பல்கலைசேர்
துறைதுறையாய்ப் பிரித்தடுக்கி வைத்தல்வேண்டும்.

நாலைந்து வீதிகளுக் கொன்று வீதம்
நல்லதுவாய் வசதியதாய் இல்லம் வேண்டும்,
நூலெல்லாம் முறையாக ஆங்கமைத்து
நொடிக்குநொடி ஆசிரியர் உதவுகின்ற
கோலமுறும் செய்தித்தாள் அனைத்தும் ஆங்கே
குவிந்திருக்க வகைசெய்து தருதல் வேண்டும்.
முலையிலோர் சிறுநூலும் புதுநூலாயின்
முடிதனிலே சுமந்துவந்து தருதல் வேண்டும்

வாசிக்க வருபவரின் வருகை ஏற்றும்
மரியாதை காட்டி அவர்க் கிருக்கை தந்தும்,
ஆசித்த நூல்தந்தும் புதிய நூல்கள்
அழைத்திருந்தால் அதையுரைத்தும், நாளும் நூலை
நேசித்து வருவோர்கள் பெருகும் வண்ணம்
நினைப்பாலும் வாக்காலும் தேகத்தாலும்
மாசற்றதொண் டிழைப்பீர்! சமுதாயச்சீர்
மறுமலர்ச்சி கண்டதென முழக்கஞ் செய்வீர்!

வாளினை எட்டா!

வலியோர்சிலர் எளியோர்தமை
வதையே புரிகுவதா?
மகராசர்கள் உலகாளுதல்
நிலையாம்எனும் நினைவா?
உலகாள உனதுதாய்மிக
உயிர்வாதை யடைகிறாள்;
உதவாதினி ஒரு தாமதம்
உடனேவிழி தமிழா!

கலையேவளர்! தொழில் மேவிடு!
கவிதைபுனை தமிழா!
கடலேநிகர் படை சேர்கடு
விடநேர்கரு விகள் சேர்!
நிலமேஉழு! நவதானிய
நிறையுதியம் அடைவாய்;
நிதிநூல்வினை! உயிர் நூல்உரை
நிசநூல்மிக வரைவாய்!

அலைமாகடல் நிலம்வானிலுன்
அணிமாளிகை ரதமே
அவைஏறிடும் விதமேயுன
ததிகாரம் நிறுவுவாய்!
கொலைவாளினை எட்டாமிகு
கொடியோர்செயல் அறவே
குகைவாழ் ஒரு புலியே உயர்
குணமேவிய தமிழா!

தலையாகிய அறமேபுரி
சரிந்தி யுதவுவாய்!
சமமேபொருள் ஜனநாயகம்
எனவேமுர சறைவாய்!
இலையே உண விலையே கதி
இலையே எனும் எளிமை
இனிமேலிலை எனவேமுர
சறைவாய் முரசறைவாய்!

வீரத் தமிழன்

தென்றிசையைப் பார்க்கின்றேன்; என்சொல்வேன் என்றன்
சிந்தையேலாம் தோள்களெலாம் பூரிக்குதடா!
அன்றந்த லங்கையினை ஆண்ட மறத்தமிழன்
ஐயிரண்டு திசைமுகத்தும் தன்புகழை வைத்தோன்!
குன்றெடுக்கும் பெருந்தோளான் கொடைகொடுக்கும் கையான்!
குள்ளநரிச் செயல்செய்யும் கூட்டத்தின் கூற்றம்!
என் தமிழர் மூதாதை! என் தமிழர் பெருமான்
இராவணன்காண்! அவன் நாமம் இவ்வுலகம் அறியும்!

வஞ்சக விபூஷணனின் அண்ணனென்று தன்னை
வையத்தார் சொல்லுமொரு மாபழிக்கே அஞ்சும்
நெஞ்சகனை, நல்யாழின் நரம்புதனைத் தடவி
நிறைய இசைச் செவியமுது தரும்புலவன் தன்னை,
வெஞ்சமரில் சாதல்வர நேர்ந்திடினும் சூழ்ச்சி
விரும்பாத பெருந்தகையைத் தமிழ்மறைகள் நான்கும்
சஞ்சரிக்கும் நாவாணை வாழ்த்துகின்ற தமிழர்
தமிழரென்பேன், மறந்தவரைச் சழக்கரெனச் சொல்வேன்!

வீழ்ச்சியுறு தமிழகத்தில் எழுச்சி வேண்டும்!
விசை ஒடிந்த தேகத்தில் வன்மை வேண்டும்!
சூழ்ச்சிதனை வஞ்சகத்தைப் பொறாமை தன்னைத்
தொகையாக எதிர்நிறுத்தித் தூள் தூளாக்கும்
காழ்ச்சிந்தை, மறச்செயல்கள் மிகவும் வேண்டும்!
கடல்போலச் செந்தமிழைப் பெருக்க வேண்டும்!
கீழ்ச் செயல்கள் விடவேண்டும்! ராவணன் தன்
கீர்த்திசொல்லி அவன் நாமம் வாழ்த்த வேண்டும்!

சைவப்பற்று

இரும்புப் பெட்டியிலே—இருக்கும்
எண்பது லக்ஷத்தையும்,
கரும்புத் தோட்டத்திலே—வருஷம்
காணும் கணக்கினையும்,
அருந்துணையாக—இருக்கும்
ஆயிரம் வேலியையும்
பெரும் வருமானம்—கொடுக்கும்
பிற சொத்துக்களையும்,

ஆடை வகைகளையும்—பசும்பொன்
ஆபரணங்களையும்
மாடு சுறந்தவுடன்—குடங்கள்
வந்து நிறைவதையும்,
நீடு களஞ்சியங்கள்—விளைந்த
நெல்லில் நிறைவதையும்,
வாடிக்கைக் காரர் தரும்—கொழுத்த
வட்டித் தொகையினையும்,

எண்ணி எண்ணி மகிழ்ந்தே—ஒருநாள்
எங்கள் மடாதிபதி
வெண்ணிறப் பட்டுத்திச்—சந்தனம்
மேனியெலாம் பூசிக்
கண்கவர் பூஷணங்கள்—அணிந்து
கட்டில் அறைநோக்கிப்
பெண்கள் பலபேர்கள்—குலவிப்
பின்வர முன் நடந்தார்!

பட்டு மெத்தைதனிலே—மணமே
பரவும் பூக்களின்மேல்
தட்டினிற் பக்ஷணங்கள்—அருந்திச்
சைவத்தை ஆரம்பித்தார்;
கட்டிக் கரும்பினங்கள்—சகிதம்
கண்கள் உறங்கிவிட்டார்;
நட்ட நடுநிசியில்—கனவில்
நடந்தது கேளீர்.

நித்திரைப் பூமியிலே—சிவனார்
நேரில் எழுந்தருளிப்
புத்தம் புதிதாகச்—சிலசொல்
புகல ஆரம்பித்தார்.
'இத்தனை நாளாகப்—புவியில்
எனது சைவமதை
நித்த நித்த முயன்றே—புவியில்
நீளப்பரப்பி விட்டாய்.

மடத்தின் ஆஸ்தியெல்லாம்—பொதுவில்
மக்களுக் காக்கிவிட்டேன்!
திடத்தில் மிக்கவனே—இனிநீ
சிவபுரி வாழ்க்கை
நடத்துக!' என்றே சிவனார்
நவின்றுபின் மறைந்தார்.
இடிமுழக்கமென்றே—தம்பிரான்
எண்ணம் கலங்கிவிட்டார்!

தீப்பொறி பட்டதுபோல்—உடலம்
திடுக்கிட எழுந்தார்
'கூப்பிடு காவலரை'—எனவே
கூச்சல் கிளப்பிவிட்டார்.
'காப்பளிக்க வேண்டும்—பொருள்கள்
களவுபோகு' மென்றார்
'மாப்பிளை என்றனுக்கே—இத்ததி
மரணம் ஏதுக்' கென்றார்,

சொப்பனத்தை நினைத்தார்—தம்பிரான்
துள்ளிவிழுந் தழுதார்!
ஒப்பி உழைத்ததில்லை—சிறிதும்
உடல் அசைந்ததில்லை!
எப்படி நான் பிரிவேன்—அட்டா!
இன்பப் பொருளையெல்லாம்;
தப்பிப் பிழைப்பதுண்டோ—எனது
சைவம் எனத் துடித்தார்!

எமனை எலி விழுங்கிற்று!

சர்க்காருக்குத் தாசன் நான்! ஓர் நான்
பக்கத்தூரைப் பார்க்க எண்ணி
விடுமுறை கேட்டேன். விடுமுறை இல்லை!
விடுமுறை பலிக்க நோயை வேண்டினேன்.
மார்புநோய் வந்து மனதில் நுழைந்தது!

மலர்ந்த என் முகத்தினில் வந்தது சுருக்கம்!
குண்டு விழிகள் கொஞ்சம் குழிந்தன.
என்பெண்டாட்டி என்னை அணுகினாள்.
எதிரில் பந்துமித்திரர் இருந்தார்.
தூயஓர் பெரியார் என்னுடல் தொட்டுக்
காயம் அறித்தியம் என்று கலங்கினார்.
எதிரில் நிமிர்ந்தேன்; எமன்! எமன்!! எமனுரு!!!

இரு கோரப்பல்! எரியும் கண்கள்!!
சுவாசமும் கொஞ்சம் சுண்டுவதறிந்தேன்.
குடுமில்லை உடம்பைத் தொட்டால்!
கடிகாரத்தின் கருங்கோடு காணேன்;
கண்டது பிழையோ, கருமத்தின் பிழையோ,
ஒன்றும் சரியாய்ப் புரியவில்லை,
என்ற முடிவை ஏற்பாடுசெய்தேன்!
என்கதி என்ன என்று தங்கை
சொன்னதாய் நினைத்தேன். விழிகள் சுழன்றன!
பேசிடநாக்கைப் பெயர்த்தேனில்லை.
பேச்சடங்கிற்றெனப் பெருந்துயர் கொண்டேன்.
இருப்புத் தூண்போல் எமன் கை இருந்ததே!
எட்டின கைகள் என்னுயிர் பிடிக்க!
உலகிடை எனக்குள் ஒட்டுறவென்பதே
ஒழிந்தது! மனைவி ஓயாதழுதாள்!
எமனார் ஏறும் எருமைக்கடாவும்
என்னை நோக்கி எடுத்தடி வைத்தது.
மூக்கிற் சுவாசம் முடியும் தருணம்
நாக்கும் நன்கு நடவாச் சமயம்,
சர்க்கார் வைத்தியர் சடுதியில் வந்து
பக்குவஞ் சொல்லிப் பத்துத் தினங்கள்
விடுமுறை எழுதி மேசைமேல் வைத்து
வெளியிற் சென்றார். விஷய முணர்ந்தேன்.

“அண்டையூர் செல்ல அவசியம், மாட்டு
வண்டி கொண்டு வா” என்றேன்! மனைவி
எமனிழுக்கின்றான் என்றாள். அத்ததி
சுண்டெலி ஒன்று துடுக்காய் அம்மி
யண்டையில் மறைந்ததும் அம்மியை நகர்த்தினேன்!
இங்கு வந்த எமனை அந்த
எலிதான் விழுங்கியிருக்கும் என்பதை

மனைவிக்குரைத்தேன். வாஸ்தவம் என்றாள்!
மாட்டு வண்டி ஓட்டம் பிடித்தது!
முன்னமே லீவுதந்திருந்தால்,
இந்நேரம் ஊர்ப்போய் இருக்கலாமே!

சுதந்திரம்

தித்திக்கும் பழம் தின்னக் கொடுப்பார்;
மதுரப் பருப்பு வழங்குவார் உனக்கு;
பொன்னே, மணியே, என்றுனைப் புகழ்வார்;
ஆயினும் பச்சைக் கிளியே அதோபார்!
உன்னுடன் பிறந்த சின்ன அக்கா,
வான வீதியில் வந்து திரிந்து
தென்னங் கீற்றுப் பொன்னாசல் ஆடிச்
சோலை பயின்று சாலையில் மேய்ந்து
வானும் மண்ணுந்தன் வசத்திற் கொண்டாள்!
தச்சன் கூடுதான் உனக்குச் சதமோ?
அக்கா அக்கா என்றுநீ அழைத்தாய்.
அக்கா வந்து கொடுக்கச்
சுக்கா மிளகா சுதந்தரம் கிளியே?

உன்னை விற்காதே

தென்னி லங்கை யிராவணன் தன்னையும்
திய நென்னும் துரியனையும் பிறர்
என்ன சொல்லி யெவ்வாறு கசப்பினும்
இன்று நானவர் ஏற்றத்தைப் பாடுவேன்;
இன்னு மிந்தச் செயலற்ற நாட்டினில்
எத்தனை துரியோதனர் வாழினும்
அன்னவர் தமைக் கொல்ல முயன்றிடும்
அந்தகன்தனை நான் கொல்ல முந்துவேன்.

நெஞ்சிலுற்றது செய்கையில் நாட்டுதல்
நீச மன்று; மறக்குல மாட்சியாம்!
தஞ்ச மென்று பிறன்கையில் தாழ்கிலாத்
தன்மையாவது வீரன் முதற்குணம்!
நெஞ்சி லூறிக் கிடந்தும் தம் பூமியை
நேரில் மற்றவர் ஆண்டிடப் பார்த்திடும்
பஞ்சை யன்று. துரியன இராவணன்
பாரதக் குலம் வேண்டிடும் பண்பிதே,

தன் குலத்தினைத் தூக்கிடும் தாம்பெனச்
சகம் சிரிக்கப் பிறந்தவி பீஷணன்
நன் மனத்தவன் ராமனைச் சார்ந்ததை
நல்லதென்பது ராமன் முகத்துக்காம்.

இன்பம் வேண்டிப் பிறன்வச மாவதை
இந்தத் தேசம் இகழ்ந்திடும் மட்டிலும்
துன்ப மின்றிச் சுகம்கிடை யாதென்றே
துரைகள் சேர்ந்த சபைக்குமுன் கூறுவேன்.

பாரதத் திருத் தாயெனும் பேச்சிலே
பச்சை யன்பு பொழிந்திடு கின்றவர்
வீரத்தால் உளமே செய லாயினோர்
விழி யிலாதவர் ஊமைய ராயினும்
கோரித் தாவுமென்னுள்ளம் அவர்தம்மை!
கொள்கை மாற்றல் திருட்டுத் தனங்காண்!
ஓரி போலப் பதுங்கும் படித்தவர்
ஊமை நொள்ளை செவிடென்று சொல்லுவேன்!

இன்பம் வந்து நெருங்கிடு நேரத்தில்
ஈனர் அஞ்சிக் கிடக்கின்ற நேரத்தில்
ஒன்றிலாயிரம் தர்க்கம் புரிந்துபின்
உரிமைத் தாய்தனைப் போவென்று சொல்லுவதால்,
என்னை யின்ற நறுந்தாய் நாட்டினை
எண்ணுந்தோறும் உளம் பற்றி வேகுதே!
அன்பிருந்திடில் நாட்டின் சுகத்திலே
ஆயிரம் கதை ஏன் வளர்க்கின்றனர்?

பத்திரிகை

காரிருள் அசுத்தில் நல்ல
கதிரொளி நீ தான்! இந்தப்
பாரிடைத் துயில்வோர் கண்ணிற்
பாய்ந்திடும் எழுச்சி நீ தான்!
ஊரினை நாட்ட இந்த
உலகினை ஒன்று சேர்க்கப்
பேரறி வாளர் நெஞ்சிற்
பிறந்த பத்திரிகைப் பெண்ணே

அறிஞர்தம் இதயஓடை
ஆழநீர்தன்னை மொண்டு
செறிதரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றிக்
குறுகிய செயல்கள் தீர்த்துக்
குவலயம் ஓங்கச் செய்வாய்!
நறுமண இதழ்ப் பெண்ணே உன்
நலம்காணார் ஞாலம் காணார்.

கடும்புதர் விலக்கிச் சென்று
 களாப்பழம் சேர்ப்பார்போலே
 நெடும்புவி மக்கட்கான
 நினைப்பினிற் சென்று நெஞ்சிற்,
 படும்பல நுணுக்கம் சேர்ப்பார்
 படித்தவர். அவற்றை யெல்லாம்
 'கொடும்' என அள்ளி உன்தாள்
 கொண்டார்க்குக் கொண்டுபோவாய்!

வானிடை நிகழும் கோடி
 மாயங்கள், மாநிலத்தில்
 ஊனிடை உயிரில் வாழ்வின்
 உட்புறம் வெளிப்புறத்தே.
 ஆன நற்கொள்கை, அன்பின்
 அற்புதம் இயற்கைக் கூத்துத்,
 தேனிதழ் தன்னிற் சேர்த்துத்
 தித்திக்கத் தருவாய் நித்தம்!

சிறுகதை ஒன்று சொல்லிப்
 பெருமதி யூட்டும் தாளே!
 அறைதானில் நடந்தவற்றை
 அம்பலத்திழுத்துப் போட்டுக்
 கறையுளம் தூய்மை செய்வாய்!
 களைப்பிலே ஊக்கம் பெய்வாய்!
 நிறைபொருள் ஆவாய் ஏழை
 நீட்டிய வெறுங்கரத்தே.

ஓவியம் தருவாய்! சிற்பம்
 உணர்விப்பாய்! கவிதையூட்டக்
 காவியம் தருவாய்! மக்கள்
 கலகல வெனச்சிரிப்பு
 மேவிடும் விகடம் சொல்வாய்!
 மின்னிடும் காதல் தந்து
 கூவுவாய்! வீரப்பேச்சுக்
 கொட்டுவாய்க் கோலத்தாளே!

தெருபெருக் கிடுவோருக்கும்
 செகம்காக்கும் பெரியோர்க்கும், கை
 இருப்பிற் பத்திரிகை நாளும்
 இருந்திடல் வேண்டும்! மண்ணிற்
 கருப்பெற்றுருப்பெற் றிளநடை
 பெற்றுப் பின்னர் ஐந்தே ஆண்டு
 வரப்பெற்றார், பத்திரிகை நாளும்
 உண்டென்றால் வாழ்க்கை பெற்றார்!

யாத்திரை போகும் போது!

சீப்புக் கண்ணாடி ஆடை சிறுகத்தி கூந்தல் எண்ணெய்
சோப்புப் பாட்டரி விளக்குத் தூக்குக்கூஜா தாள்பென்சில்
தீப்பெட்டி கவிகை சால்வை செருப்புக்கோவணம் படுக்கை
காப்பிட்டபெட்டி ரூபாய் கைக்கொள்க யாத்திரைக்கே.

பூசணிக்காய் மகத்துவம்

மெய் வண்ண வீடுகட்ட உனைத்தொங்க விடுகின்றார்கள்;
செய் வண்ண வேலைசெய்து திருமாடம்முடிக் கின்றாய் நீ!
பொய் வண்ணப் பூசணிக்காய்! கறினைச் செய்துண்டேன் உன்
கைவண்ணம் அங்குக்கண்டேன்; கறிவண்ணம்
இங்குக்கண்டேன்!

